

YAZIYOOOR!

BİR ÖĞRENCİ BİR HİKAYE BİR YAŞAM

HİKAYELERİNİ YAZIYOOOR

MEZİTLİ İMAMHATİP ORTAOKULU PROJE EKİBİ

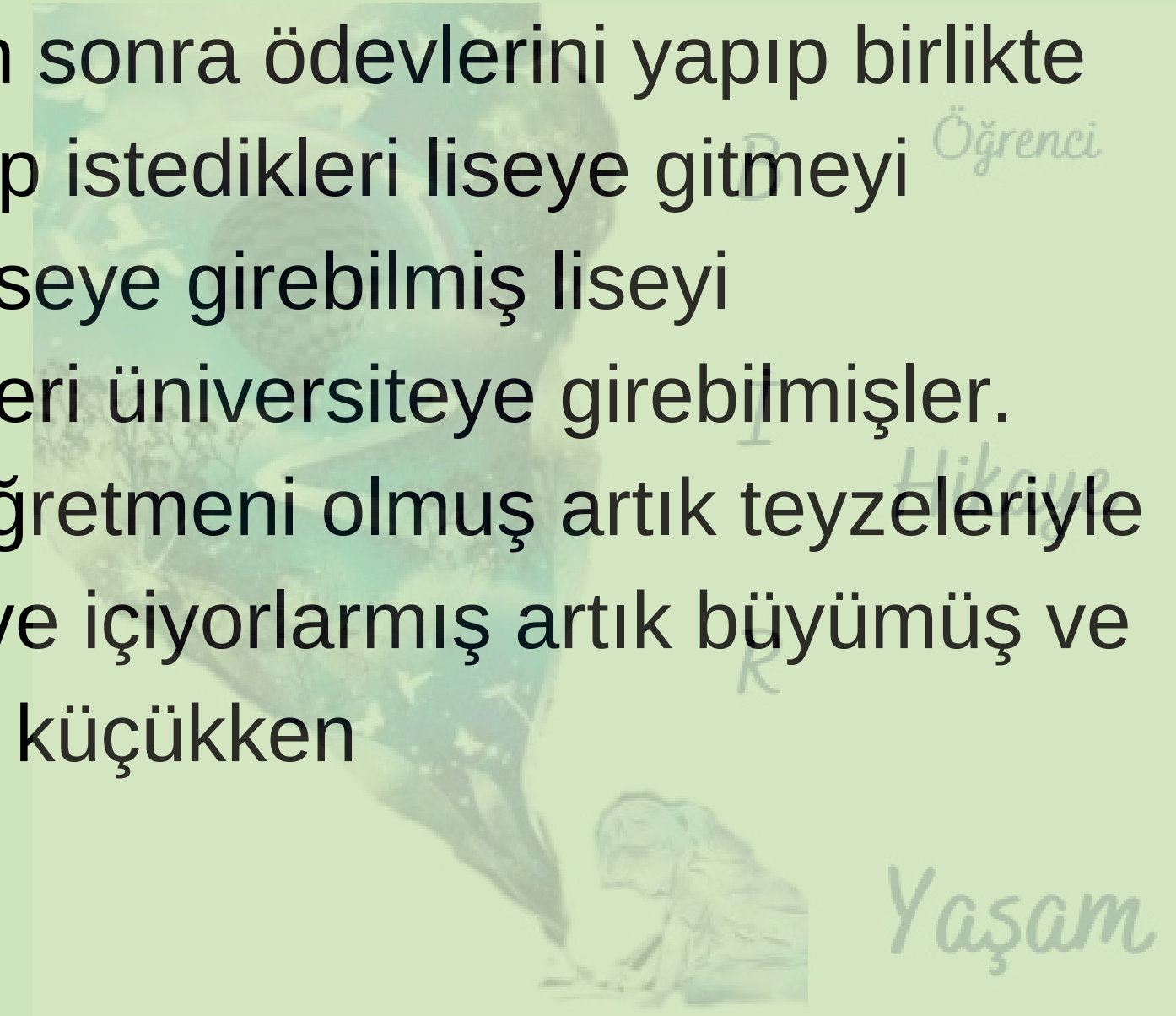

ÜÇ KIZ KARDEŞİN HÜZÜNLÜ HİKAYESİ

3 kız kardeş varmış .Melisa maceraperest bir kızmış her zaman çok cesurmuş . Eylül süslenmeyi çok severmiş hep toka kolye ve bilezik gibi şeyler takarmış, takı takmayı da çok severmiş . Miray 3 kız kardeş arasında en küçükleriymiş. Miray her zaman hesap yapar ve problemler çözermiş.Miray okul birincisiymiş . Bir gün kızların babaları piknik yapmaya gideceğiz deyince kızlar çok mutlu olmuş hemen hazırlanmışlar . Piknik alanına gelince kızların anneleri etleri hazırlamaya başlamış , kızların babaları mangal ateşini hazırlamaya başlamış .

Kızların babası ateş için çalı çırpı ve kozalak toplayabilir misiniz? Kızlar da tabiki toplarız demişler ve piknik alanından biraz uzaklaşmış ve bir yokuş varmış ama kızlar bunu görmemiş ve yokuştan aşağı düşmüşler. Miray hemen babalarına haber vermiş anneleri ve babaları koşarak kızlarının yanına gitmiş ama kızların babaları mangal ateşini söndürmeyi unutmuş eylül ve melisayı yerden kaldırmışlar ve piknik alanına geldiklerinde mangalın ateşi alev almış ve orman yangınına sebep olmuş etrafta su bulunmadığı için müdahale edememişler ve hemen itfaiyeyi aramışlar itfaiye şehir merkezinde piknik alanı ise ormanlık bir yerde olduğu için itfaiye olay yerine biraz geç geleceklerini söylemişler, en sonunda itfaiye gelmiş fakat itfaiye gelene kadar ailenin etrafını dumanlar sarmış, Vesile ateşin zehirli dumanından dolayı zehirlenmiş ve baygınlık geçirmişlerİtfaiye görevlerinin uzun çabaları sonucunda aileyi 1 saat içerisinde alevlerin içinden kurtarmışlar, hemen ambulansla hastaneye yetiştirmişler doktorlar aileyi hemen yoğun bakıma almışlar , 1 hafta sonra 3 kız kardeş in akciğerleri temizlenmiş fakat anne ve babaları hala yoğun bakımdaydı, kızlar anne ve babaları yoğun bakımdan çıkana kadar Feride teyzelerinde kalmışlar ,1 ay sonra kızların anne ve babaları yoğun bakımdan çıkamamış ve anne ile babaları maalesef vefat etmiş . Kızlar ne yapacaklarını bilmemişler

İartık teyzeleriyle 1 ömür yaşayacaklardı aradan 2 ay geçmiş fakat kızların keyfi hala yerine gelmemiş teyzeleri de artık benim evimin olduğu şehre gidelim demiş ve Mersin'den İstanbul'a gitmişler gitmişler. Kızlar Mersin'den ayrıldıkları içinde üzölmüşler ama İstanbul'da gezebilecek birçok yer varmış ve teyzeleri kızları Ayasofya'ya götürmüş. Kızlar Ayasofya'yı çok beğenmişler, teyzeleri sultan Ahmet camisi ne götürmüş ve kızlar artık İstanbul'daki tarihi yerleri çok beğenmişler teyzeleri yeğenlerinsin tarihi yerleri gezince bu kadar mutlu olduklarını görmüş ve kız kardeşlere eyer tarihi yerleri bu kadar sevdiyseniz her gün sizi başka bir tarihi yere götüreyim eyer her gün tarihi yerleri gezerseniz mutlu olur musunuz? Kız kardeşler de evet lütfen teyze demişler ve yaz tatilini İstanbul'daki tüm tarihi yerleri gezmişler ve tabiki kitapta okumuşlar derslerinede çalışmışlar.ve teyzeleri sayesinde tekrardan mutlu olmuşlar, teyzeleri de çok yalnız olduğu için 3 kıza bakmayı çok istemiş ve kız kardeşler ile teyzeleri her gün ir tarihi yeri gezmişler kızlarda çok mutlu olmuşlar ve yaz tatili bitince kızlar çok korkmuşlar çünkü burada hiç arkadaşları yokmuş teyzeleri aynı mahalle de olan bazı kızlarla onları tanıştıınca arkadaş olmuşlar ve aynı okula gidiyorlarmış. Okulda da birçok arkadaş edinmişler ve her gün okuldan sonra ödevlerini yapıp birlikte oyun oynuyorlarmış ve liseye geçecekleri yıl kızlar derslere ağırlık verip istedikleri liseye gitmeyi istiyorlarmış ve yıl sonunda lgs sınavına girmişler ve hepsi istedikleri liseye girebilmiş liseyi bitirdiklerinde üniversiteye gideceklermiş derslerine çok çalışıp istedikleri üniversiteye girebilmişler. Miray doktor olmuş eylöl moda tasarımcısı olmuş veMelisa ise tarih öğretmeni olmuş artık teyzeleriyle çok daha iyi anlaşıyor ve gece teyzeleri onları aldıklarında birlikte kahve içiyorlarmış artık büyümüş ve meslek sahibi olmuşlar başlarından geçen onca olay karşısında tabiiki küçükken çok korkmuşlardı, artık İstanbul' u çok seviyorlarmış.

23 NISAN ORTAOKULU PROJE EKİBİ

BULUTLARIN ÜSTÜNDE

Mehmet'le birlikte uçuyorduk! Evet uçuyorduk. Biraz daha yükselsek bulutlara dokunacaktık. Mehmet bulutlara dokunmak istedi, bende "Hadi!" dedim ve hızla o bembeyaz ve pofuduk bulutlara doğru uçmaya başladık ki tam dokunacağımız sırada kapı sesine uyandım. Aslında hepsi rüyaymış ve o kadar gerçektir ki Mehmet'le sanki gerçekten göklerde süzülüyor gibiydik. Bu bana çok heyecan vermişti çünkü ben bulutları çok seviyordum. Annemin odaya girmesiyle bu heyecan verici rüyadan uyanmış oldum. Annem kahvaltının hazır olduğunu ve hemen kalkıp hazırlanmam gerektiğini söyledi. Çünkü herkes beni masada bekliyordu. Benim acele bir şekilde üstümü giyinip kahvaltımı yapıp bir an önce bu rüyadan Mehmet'e bahsetmem gerekiyordu. Bir heyecanla hazırlanıp kahvaltıdan sonra yan bahçeden Mehmetlerin evine gidip zili çaldım. Mehmet'in annesine onu çağırdığımı gelmesi gerektiğini söyledim. Annesi Mehmet'i çağırdı ve "Hemen gel sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var!" dedim. Mehmet koşarak geldi ve oyun parkının yolunu tuttuk. Yolda giderken ben Mehmet'e gördüğüm o heyecan verici rüyadan bahsettim. Mehmet gözleri parıldayarak beni dinliyordu ve "Eee anlat!" diyerek her duraksadığımda benim rüyaya devam etmemi heyecanla istiyordu. Parka geldiğimizde rüya bitmişti ve çimlere uzandık. Bulutlara bakıyorken ona "Acaba gerçekten de bulutlara ulaşabilir miyiz?" diye sordum ki Mehmet de "bir gün belki de neden olmasın ki?" dedi. Çimlerin üstünde koşmaya başladık sanki bulutların üstünde koşar gibi... Saat o kadar hızlı ilerlemişti ki güneş bulutları kızılığıyla bürümüşü. Günün yorgunluğuyla evin yolunu tuttuk. Biz Mehmet'le hep birlikte vakit geçiren iki iyi arkadaşık. Ertesi sabah yine uyandığımda bahçeden Mehmet'in evine gittim.

Öğrenci

Hikaye

Yaşam

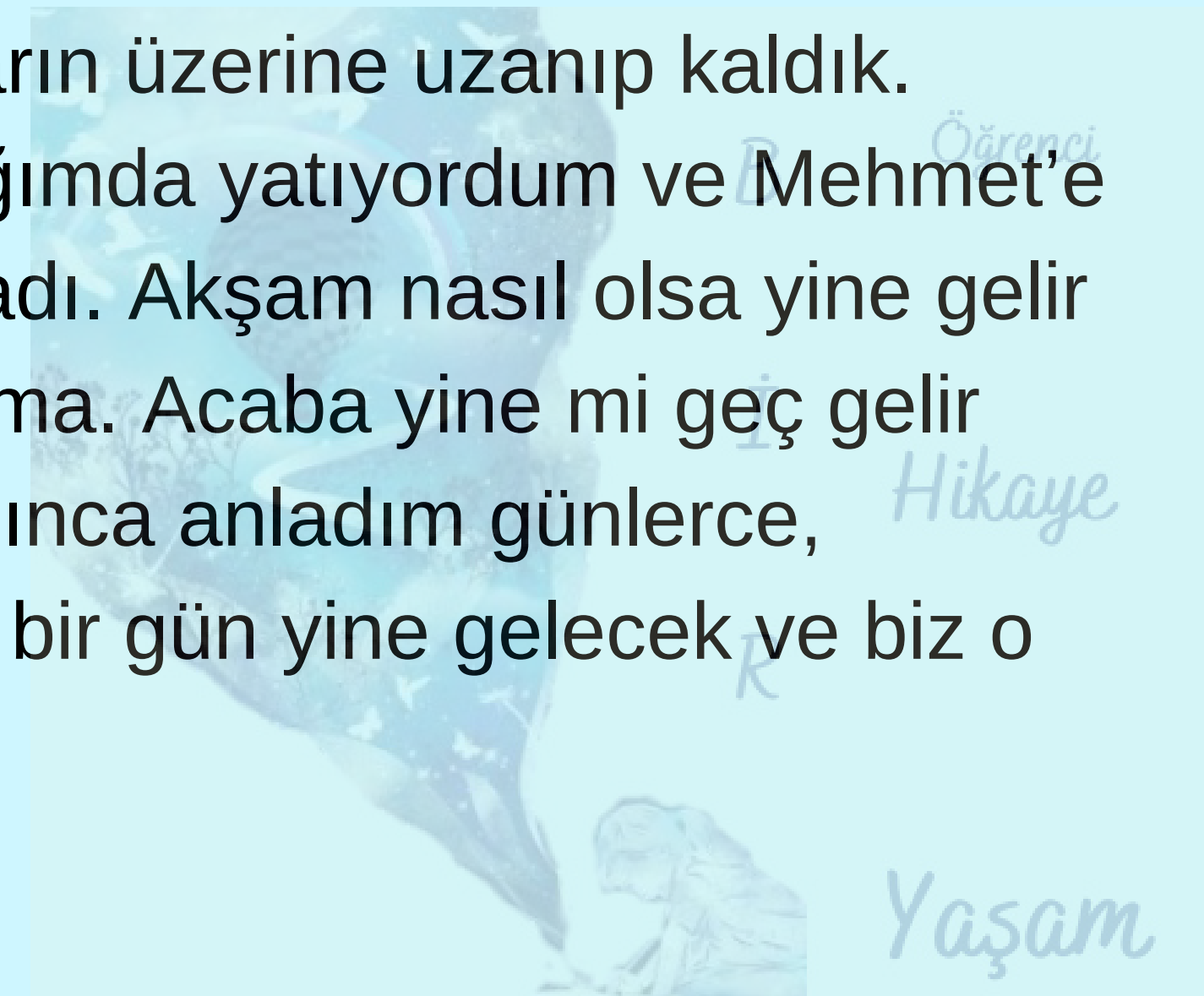
Kapıyı çalmama rağmen kimse bakmadı. Herhalde gezmeye gittiler yada hava güzel diye piknik yapmaya gitmiş olmaları lazım. Tam evden çıkarken Mehmet'in babasını Ahmet amca'yı gördüm. Hali pek iyi görünmüyordu sanki. Çekinir bir şekilde "Ahmet amca Mehmet nerede?" diye sordum. Ahmet amca ağlayarak sabah trafik kazası geçirdiklerini ve Mehmet'in o kazada hayatını kaybettiğini söyledi. Duyduklarıma inanamamıştım ve sadece "Nasıl?" diye sorabildim. Olayı anlattı ve ben göz yaşlarına boğulmuştum. Çünkü Mehmet benim tek ve en iyi arkadaşımdı! Ağlayarak eve gittim ve olanları anneme anlattım. Annem bu duruma üzülerken bana teselli vermeye, beni sakinleştirmeye çalıştı. Ben artık kiminle arkadaşlık kuracaktım? Mehmet'in yerini kimse dolduramayacaktı. Günlerim artık hep Mehmet'i düşünmekle onunla geçirdiğimiz güzel günleri hatırlamakla geçiyordu. Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı derken bir gece rüya görmeye başladım. Rüyamda yine uçuyor bulutların arasında süzülüyordum ve Mehmet yanıma geldi. Gözlerime inanamıyordum "Mehmet sen yaşıyorsun!" diye bağırdım. Mehmet "Evet yaşıyorum" diyerek gülümsedi. Onu çok özlediğimi, hep onunla oyunlarımızı, gezmelerimizi düşündüğümü anlattım. Tam o sırada yine bir kapı sesi ile uyandım ve rüya olduğuna kendimi inandıramamıştım. O günün akşamında yine Mehmet'i rüyamda gördüm ve bana artık her gece geleceğini söyledi fakat ben Mehmet'e dokunamıyordum. Bir kaç defa koşarken onu tutmaya, dokunmaya çalıştım ama sanki elim içinden geçiyor gibiydi. İnsanlara ve evdekilere anlattığımda bunun rüya olduğunu ve Mehmet'in öldüğünden bahsettiler. Bana inanmıyorlar benim rüyalarımı kabus olarak görmeye başlıyorlardı. Mehmet bana artık sabahları da geleceğini ve uyandığımda beni beklemesi gerektiğini fakat kimseye bu olaydan bahsetmemem gerektiğini söyledi. Zaten bahsetsem de kimse bana inanmıyordu. Uyandığımda odada Mehmet'i beklemeye başladım ve bir anda odanın ortasında belirdi. "Hemen parka gidelim!" dedim. Parka hızlı adımlarla gitmeye başladık ve gün boyu oyunlar oynayıp eski günlerdeki gibi gülüp eğlendik.

Oğrenci

Hikaye

Yaşam

. Mehmet'e bir anda "Bulutların üstüne de çıkabilsek keşke!" diye söylendim. Mehmet bi süre duraksadıktan sonra "Neden olmasın ? Ama şimdi değil, doğum gününde." dedi. oğum gününe de üç gün vardı ve sanki o üç gün hiç geçmeyecekmiş gibi geldi. Günler birbirini çabucak kovaladı ve o gün geldiğinde ben Mehmet'in gelmesini sabırsızlıkla beklemeye başladım. Mehmet geç kalmıştı ve ben odada kendi kendime seslenmeye onu çağırmaya başladım. Gelmeyecek gibiydi ve ben hayal kırıklığı içinde odada öylece kalakalmıştım. Akşam olduğunda ailem doğum günümü kutladı, pastam kesildi, hediyelerim verildi ama benim aklım Mehmet'le bulutlara çıkmaktı. Bu rüyada değil gerçekte olacaktı ve beni de asıl heyecanlandıran olayda buydu. Akşam oldu ve ben artık umudumu kesmiştim. Saat gece yarısını bekliyordum ve doğum günüm henüz bitmemişti. Derken odada bir anda Mehmet belirdi! "Geleceğini biliyordum!" diye bağırdım. Elimden tuttu ve gözlerimi kapatmamı söyledi. Boşlukta gibiydim ve gözlerimi açmamı istedi. Gözlerimi açtığımda bulutların üstündeydi ve bana gerçekten dokunabiliyordu. Mehmet'in bana artık dokunabildiğini rüya olmadığını hissettim. Ama sanki o bu durumdan memnun değil gibiydi ve sanki biraz buruk ve üzgün gibiydi. "Hadi! Koşsana sende" diyerek koşmaya başladım ve bi yorgunlukta bulutların üzerine uzanıp kaldık. Farkına varmadan o yorgunlukla uyuyakalmışım. Uyandığımda yatağımda yatıyordum ve Mehmet'e teşekkür etmeyi unuttuğum aklıma geldi. Seslendim ama beni duymadı. Akşam nasıl olsa yine gelir diyerek günü bitirdim. Akşam olduğunda ne yanıma geldi ne de rüyama. Acaba yine mi geç gelir diye beklerken uyuyakalmışım. Uykumda da gelmediğini sabah uyanınca anladım günlerce, haftalarca, aylarca bekledim gelmedi! Ama ben inanıyorum, Mehmet bir gün yine gelecek ve biz o beyaz bulutların üstünde olacağız.

SAMSUN BELEDİYE ORTAOKULU

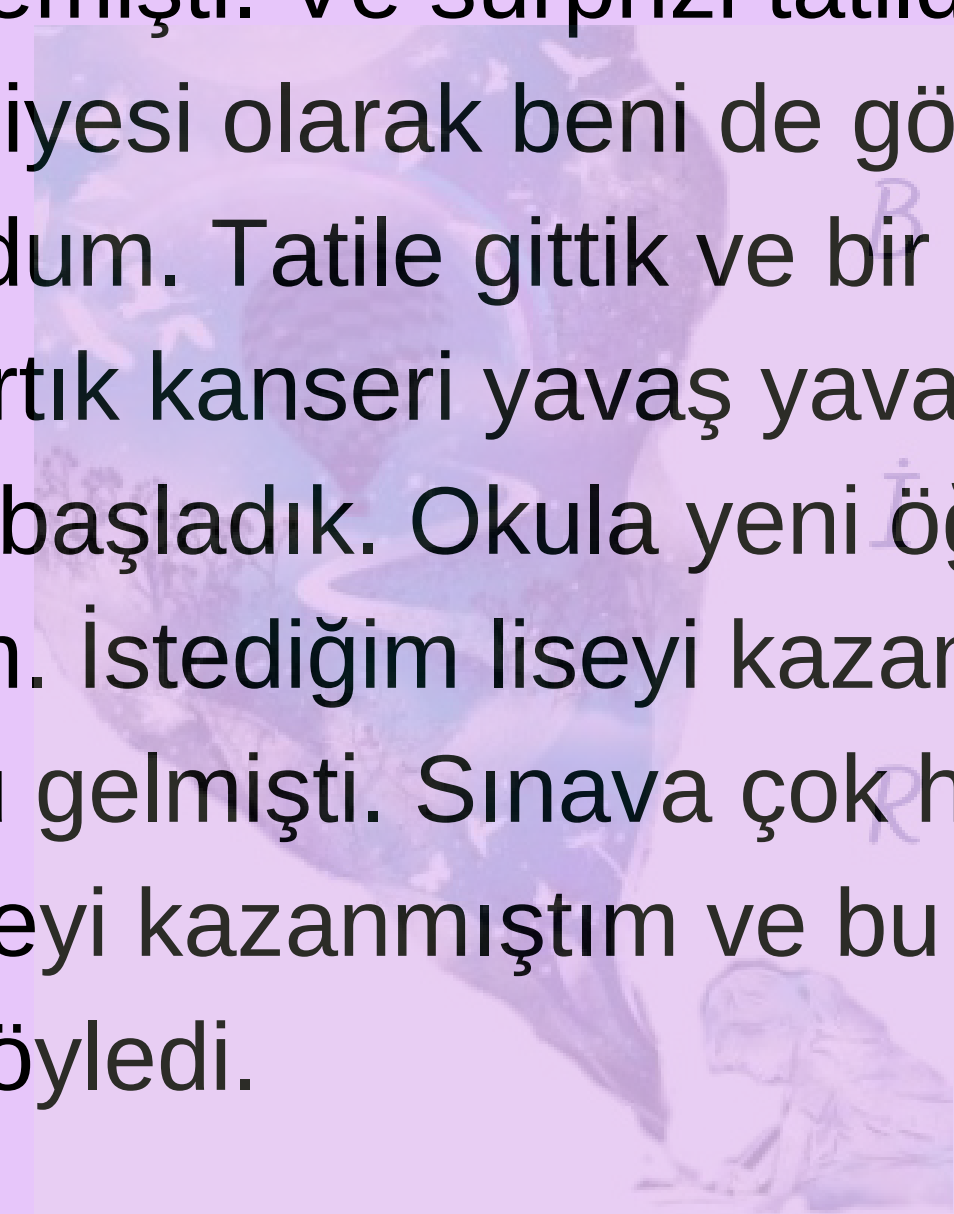
PROJE EKİBİ

YAĞMUR'UN DANSI

Merhaba, ben Yağmur.

19 yaşındayım ve kanserim. Kanser olduğumdan beri yapmak istediğim çoğu şeyi yapamadım. Onları yapamasam da Derin vardı. Derin'le ilkokulda tanıştık. Ben 9 yaşındayken tedaviden dolayı saçım dökülmeye başladı. Bir gün Derin de bunu fark etti ve benim için saçlarını kesti. Sonra bende geri kalan saçlarımı kestim. İkizimiz de kel kalmıştık ama mutluyduk. Okula kel gidemezdik bunun için peruk aldık. Bir süre daha böyle devam ettikten sonra bir gün basketbol takımı kurulacağını öğrendik. Ama bir sorun vardı. Ben kanser olduğum için katılamıyordum .Doktorlar izin vermiyorlardı. Basketbol benim hayalimdi. Bende Derin'den bir iyilik istedim ve dedim ki benim için basketbol seçmelerine katılır mısın? Derin basketbolu sevmezdi ama benim için kabul etti. Seçmelerde Derin'in peruğu düştü ve rezil oldu. Bu durumun üstüne kendimi suçlu hissetmeye başladım. Ama Derin senin suçun değil deyip duruyordu. Bu olayın üstünden uzun zaman geçmişti ,13 yaşına gelmiştik saçlarımız uzamıştı. 14 yaşıma girecektim. O gün Derin bana büyük bir sürprizi olduğunu söylemişti. Ve sürprizi tatildi. Ailesiyle tatile gidiyorlarmış ve belki ben de mutlu olurum diye doğum günü hediyesi olarak beni de götürmeye karar vermişler. Ve doğru da bilmişler bu haberi duyunca çok mutlu oldum. Tatile gittik ve bir haber aldık. İlk aldığımız en güzel haberle başlayacağım. Annemler arayıp artık kanseri yavaş yavaş yendiğimi söylediler ve bu beni çok mutlu etti. Sonra yaz bitti ve okula başladık. Okula yeni öğrenciler gelmişti tabi bizim sınıfa da. LGS heyecanıyla kendimi derse vermiştim. İstedğim liseyi kazanmayı çok istiyordum. Ve Derin bunda bana çok yardım etti. Sonunda sınav günü gelmişti. Sınava çok heyecanlı girmiştim. Sınava gireli 1 ay olmuştu ve sonuçlar gelmişti. İstedğim liseyi kazanmıştım ve bu benim için çok zor bir şeydi. Aynı gün içinde doktorum aradı ve artık iyileştiğimi söyledi.

Oğrenci

Hikaye

Yaşam

MİMAR SİNAN ORTAOKULU PROJE EKİBİ

CEREN'İN RÜYASI

Her gece hayale dalan bir kız vardı. Ailesi "gerçekleştireceğin hayaller kur" derlerdi. Ama o hep uzayı merak ettiği için hep astronot olup uzayı gezmek isterdi. İlk olarak birbirine çapraz duran iki tane yıldızı merak etti, sonra yanlarında ona göz kırpan yıldızları merak etti. İşte o an hayallere daldı. "Uzaya bir yıldızın yanına gitmiş halde buldu kendini" sonra yıldıza sordu;

-Neden yanıp sönüyorsunuz?

Yıldız: -Biz yanıp sönmüyoruz, sadece dünyadan bakılınca öyle görünüyoruz.

Ceren: -Peki, (eli ile göstererek)o iki yıldızın adları ne?

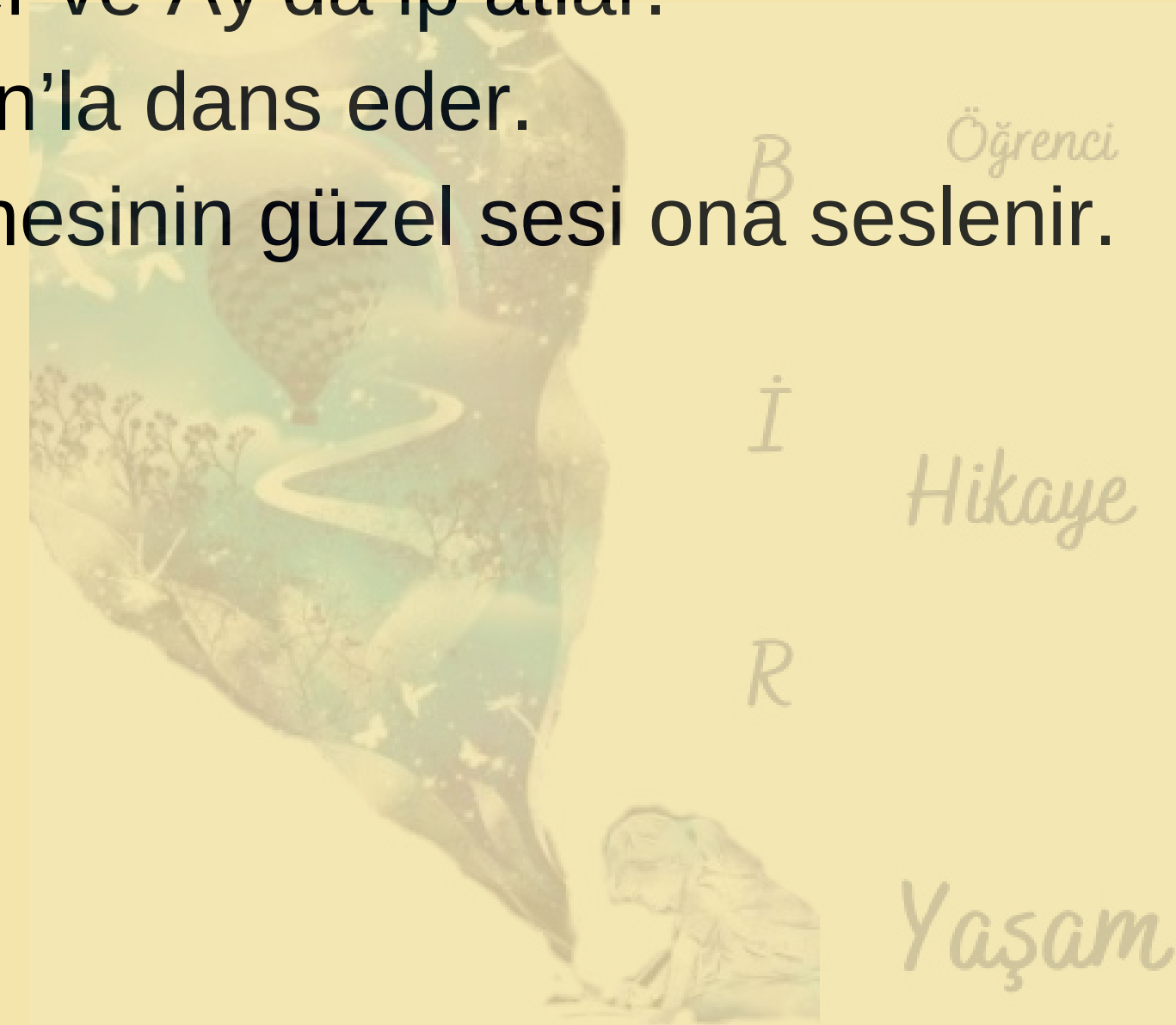
Yıldız: -(gülümseyerek)Jüpiter ve Satürn.

Ceren : -"sonra görüşürüz" der ve Güneş'e gider.

Güneş'in sıcak tatlı tebessümü ortamı ısıtmıştı. Ceren sonra Ay'a gider ve Ay'da ip atlar. Jüpiter'le sohbet eder, Satürn'ün halkalarını sayar ve son olarak Plüton'la dans eder. Dünya'ya dönme vakti gelmişti. Artık hayali bir rüya olmuş olsada. Annesinin güzel sesi ona seslenir.

Anne: - Kızım yemek hazır.

Ceren: -(uyanıp)Geliyorum anne.

Elini yüzünü yıkayıp, yemeğini yedikten sonra üstünü giyer, saçını başını yapar ve okula gider. Çok çalışkan olan Ceren sınıfının da gözde öğrencilerindendi ve derslerinde çok başarılı olan Ceren, Eve gelince elini yüzünü yıkar, yemeğini yer, yedikten sonra annesine;

Ceren: - “Ellerine sağlık anneciğim.” Der.

Annesi ise;

Anne: - Afiyet olsun kızım. Derdi.

Ceren sofradan kalkınca annesine sofrayı toplamakta yardım eder, sonra ödevlerini yapar ve test çözerdi. Televizyon izledikten sonra babası gelirdi.

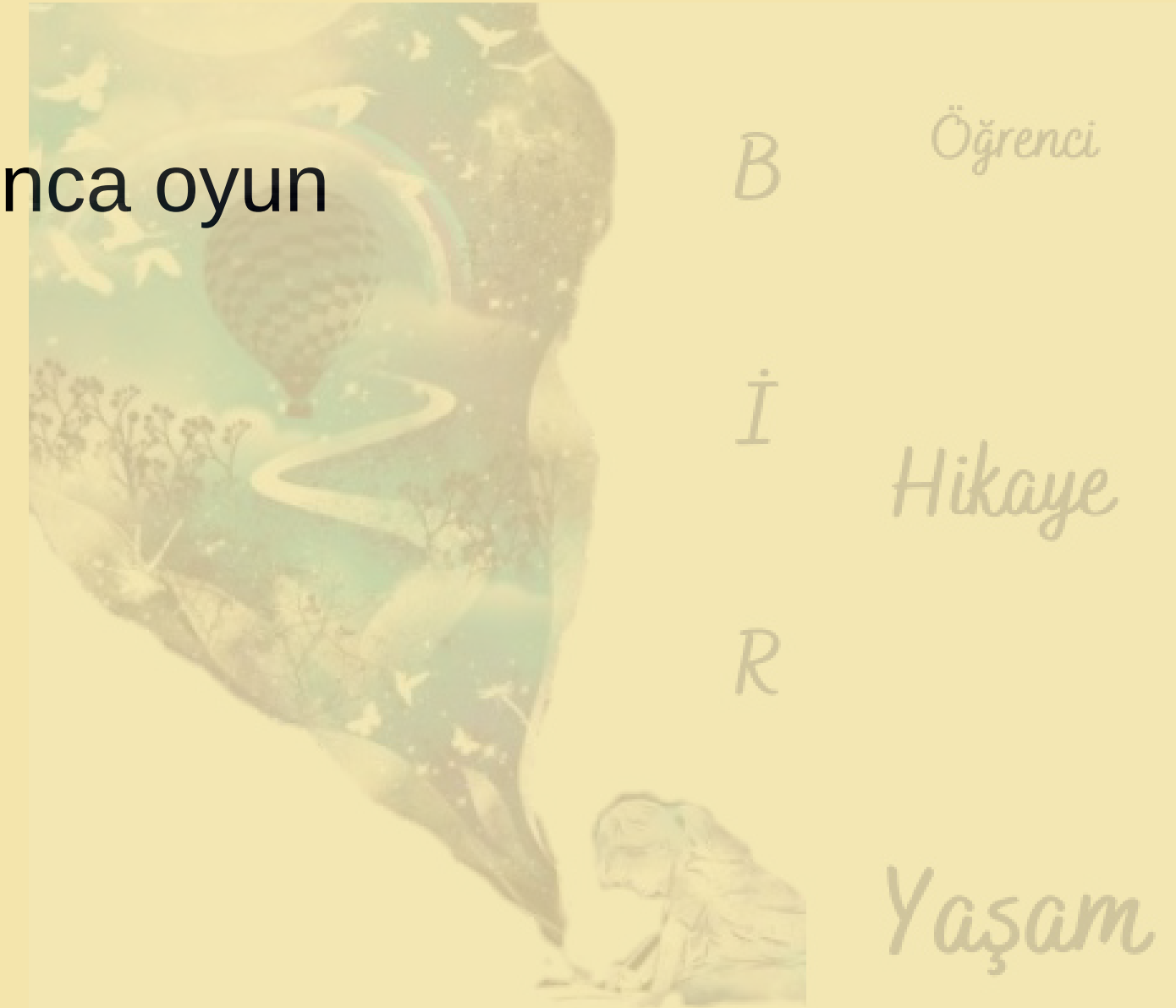
Ceren: - “hoş geldin baba.” der.

Baba: - Hoş buldum kızım.

Annesi: -“Hoş geldin, yemek hazır.” der.

Baba: -“ Hoş buldum” der ve sofraya oturup yemek yerd.

Ceren’in en sevdiği vakit ailesiyle oyun oynamaktı. Herkes iyice yorulunca oyun biterdi. Artık gece olmuştu. Ceren üstünü değiştirip, yatağa yatınca camından yıldızları izleyerek rüyasına daldı.

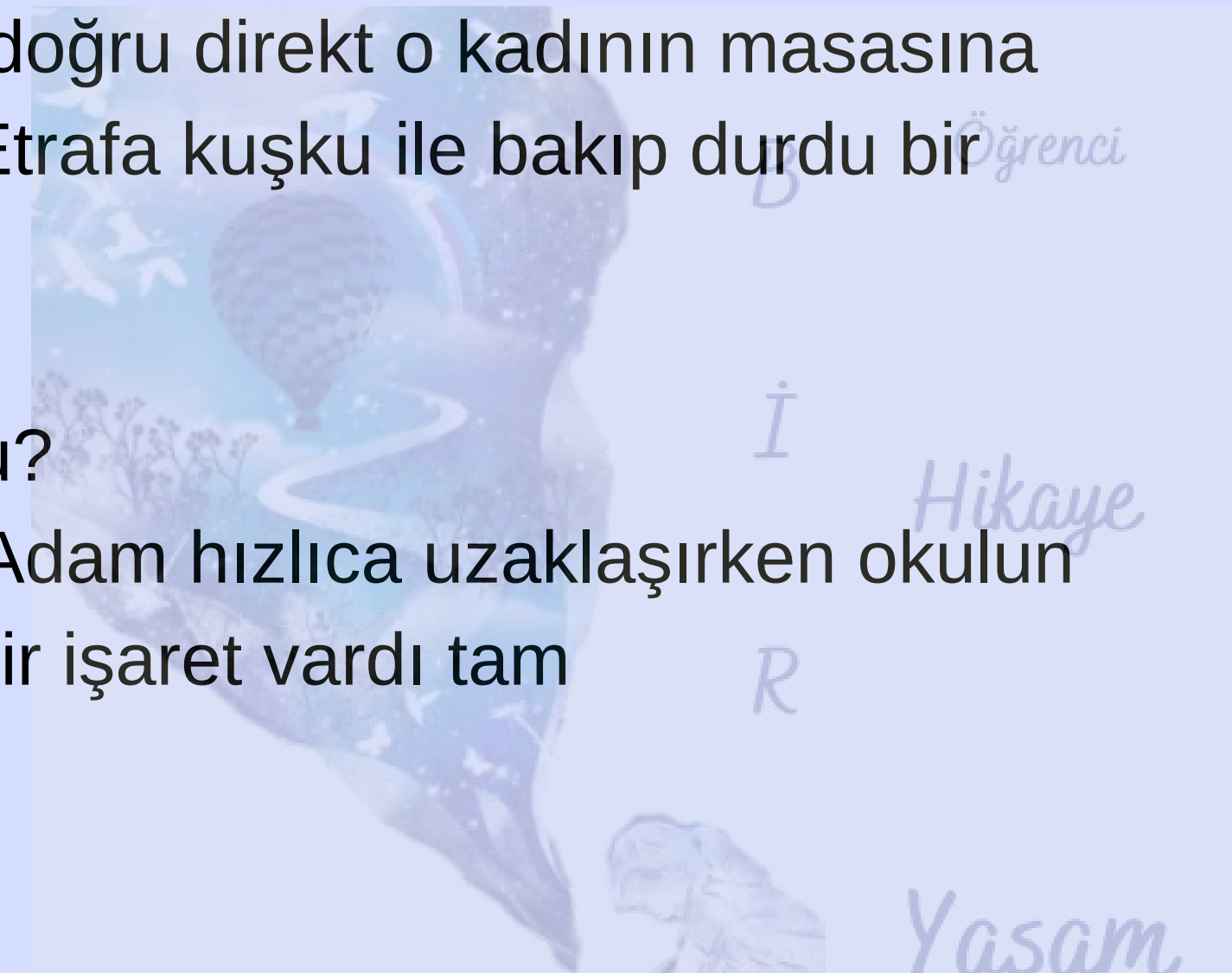
YAHYA KEMAL ORTAOKULU PROJE EKİBİ

ESKİ KASE

Havanın puslu oluşu onu daha da ürkütüyordu.Sanki kötü bir rüyaymış da az sonra sona erecekmiş gibi geliyordu.Bekledi...Değişen bir şey olmadı.Odanın içinde ki loş ışıklar,gecenin karanlığı ve ara sıra duyulan köpek havlamaları...Ama onu en çok korkutan gölgelerin oynadığı oyundu.Birden kapı çalındı.Ürktü...Kısık ve titrek bir sesle “Gir!” dedi.Kapı gıcırdayarak ve sanki onun içinde ki stresi biliyormuşçasına yavaş açılıyordu.Geleni gördüğünde rahatladı ama beynine filizlenmek üzere attığı kuşku tohumları hâlâ gitmemişti.

- Betül,uyumadın mı?
- Hayır,uyumadım.Beni düşündüren şeyler var.
- Ne seni uyutmayacak kadar düşündürebilir ki? Yeni çıkan kitaplar mı,karışık bir Matematik formülü mü?Sen benden ne saklıyorsun?
- Boşver.Belki de ben abartıyorumdur.Ne oldu Asya?Anlaşılan asıl haber sende nefes nefese kalmışsın.
- Duyunca “Yok artık!” diyeceksin.
- Hadi ama! Meraklandırma,anlat.
- Dün düzenlenen kermeste tatlı satan bir kadın vardı hani.Bir adam öğlene doğru direkt o kadının masasına yöneldi.Diğerlerine bakmadı bile.Kadın onu görünce boncuk boncuk terledi.Etrafa kuşku ile bakıp durdu bir süre...-Eee,durma devam et.
- Sonra kadın tezgahın altından bir kase çıkardı.İçinde sütlaç vardı...
- Asya,sana ne diyeceğimi bilemiyorum.O karışıklıkta dikkat ettiğin şey bu mu?
- Ne yapayım.Neyse,konuyu dağıtmayalım.Eee,sonra o kaseyi adama verdi.Adam hızlıca uzaklaşırken okulun güvenliği onu durdurdu.Elindeki kaseyi alıp incelediler.Sağ tarafında küçük bir işaret vardı tam göremedim.Adamı okulun arka bahçesine götürüp tutukladılar.

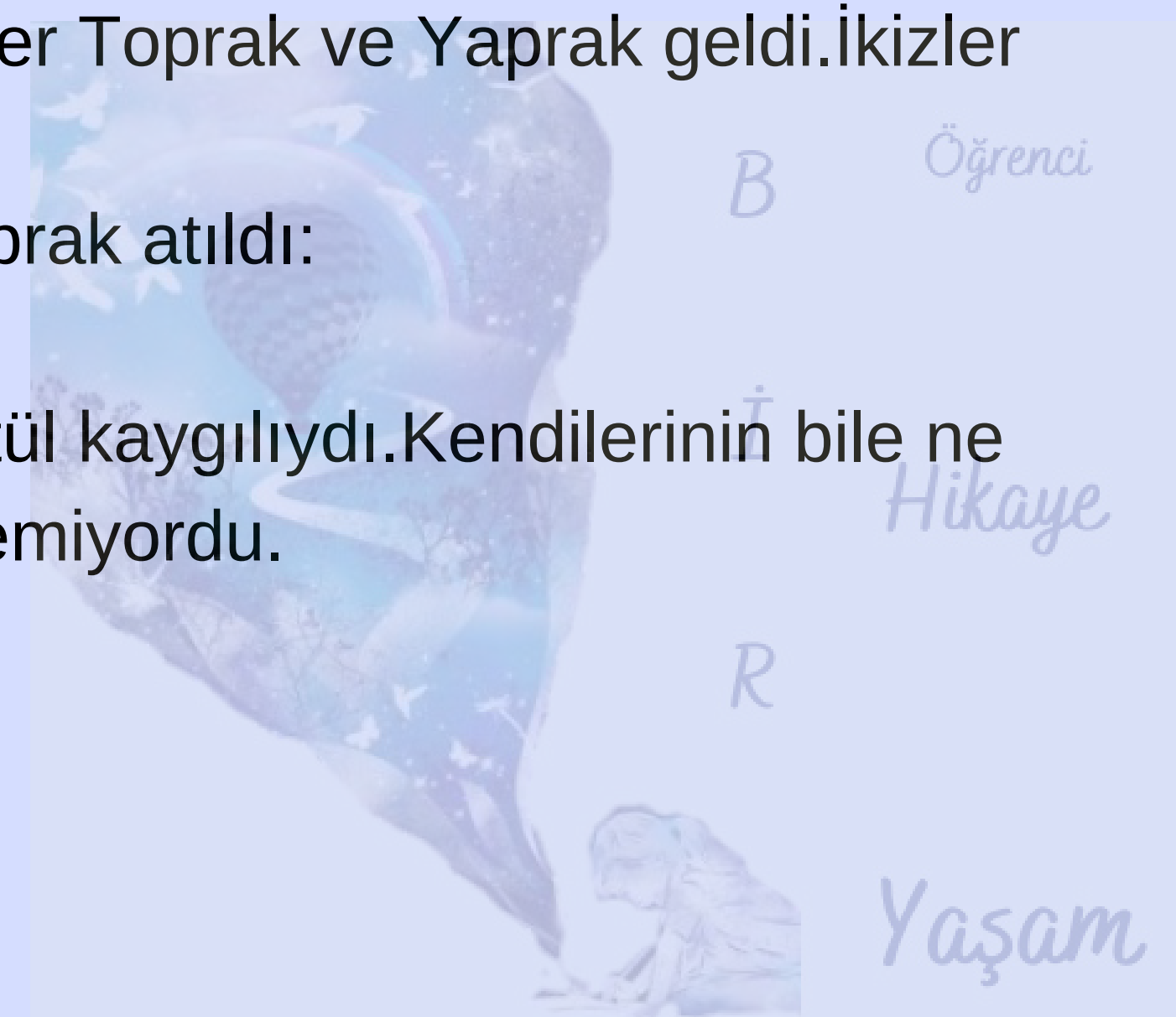
- Anlaşılan bu olayın bilinmesini istemediler.
- Sonra kısa bir konuşma oldu.Onlar araba ile ayrıldıktan sonra ne oldu hiçbir fikrim yok.
- Ne demek istiyorsun? Bu soruyu kuşkuyla sormuştu çünkü adına gönderilen ve ne anlama geldiğini bilmediği e-mail sonra da bu olay...Herşey çok hızlı gerçekleşiyordu ve anlamakta zorlanıyordu.
- Demek istediğim bir işler dönüyor ve biz bu olayların tam ortasındayız.

Hafifçe gülümsedi:

- Öyleyse işimiz çok!Demek oluyor ki bu rahat son uykumuz olabilir...
- Ertesi gün bitkin bir şekilde uyandığında gözü saate kaydı.Saat 8.00'e geliyordu.Kendini toplamaya çalıştı.Eğer hazırlanıp çıkmazsa yemekhane de kuyruğa yakalanacağını biliyordu ve bunu hiç istemezdi.Yavaşça doğruldu,pijamalarını çıkarttı ve en sevdiği bluzu giydi.Elini yüzünü yıkadıktan sonra tekrar saate baktı."Acele edersem geç kalmam." diye düşündü.Az sonra yemekhanedeydi.

Birden Asya yanına geldi:

- Betül,günaydın!
- Günaydın Asya! Bunu söylerken yemeğini alıyordu.
- Şey,dün konuştuğumuz olay hani... Sözü yarıda kaldı çünkü yanlarına ikizler Toprak ve Yaprak geldi.İkizler onlardan 2 yaş küçüklerdi. Yaz okulunun en afacan üyeleri de onlardı.Asya'nın birden sustuğunu gören Toprak atıldı:
- Siz bir işler karıştırıyorsunuz.Hadi anlatın,bizden sır çıkmaz.
- Üzgünüm ama bunları bilme şansınız yok.Ancak ikimizin onayıyla olur. Betül kaygılıydı.Kendilerinin bile ne denli kuytu olduğunu bilmedikleri bu karanlık işlere onlarıda sürüklemek istemiyordu.

B Öğrenci

Hikaye

R

Yaşam

-Ama eninde sonunda ikizler yanlış şeyler yapmaya kalkabilirlerdi.En iyisinin anlatmak olduğuna karar verdi.

-Asya,bence en iyisi anlatmak.

Olayı ikizlere baştan sona anlattılar.Asya her bir kısmı sinsi bir ses tonuyla aktardığı için Yaprak'ın bir ara gözleri doldu.Ancak uzun bir süre onu sakinleştirmeye çalıştıktan sonra kendine gelebilmişti.Bir süre sessiz kaldıktan sonra

Toprak dayanamadı:

-Şimdi ne yapacağız?

-Güvenliğe bir şey soramayız,kuşkulanabilirler .Bence gönderilen maillere bakalım.Gönderen adresi internette arayalım.Asya:

-Böylece doğruluğundan emin oluruz-Aynen öyle!

-Burada durmanın alemi yok öyleyse,hadi gidelim.Toparlanıp doğruca üst kata Betül'ün odasına çıktılar.Bilgisayarı açtıklarında yeni mesajlarında gelmiş olduğunu fark ettiler.Ama bu mesajlardan çoğu başka sitelerden gelen reklamlardı.Sadece biri gizemli adresten gelmişti.Yaprak haykırdı:

-Bakın,adresin adı "Nadirçömlekçilik@gmail.com".Ben burayı biliyorum.Okulun arkasında geçen hafta açılan kitabevinin olduğu yerde eskiden "Nadir Çömlekçilik" vardı.İşin garip yanında apar topar ayrılmaları oldu.Zaten çok soğuk davranıyorlardı.

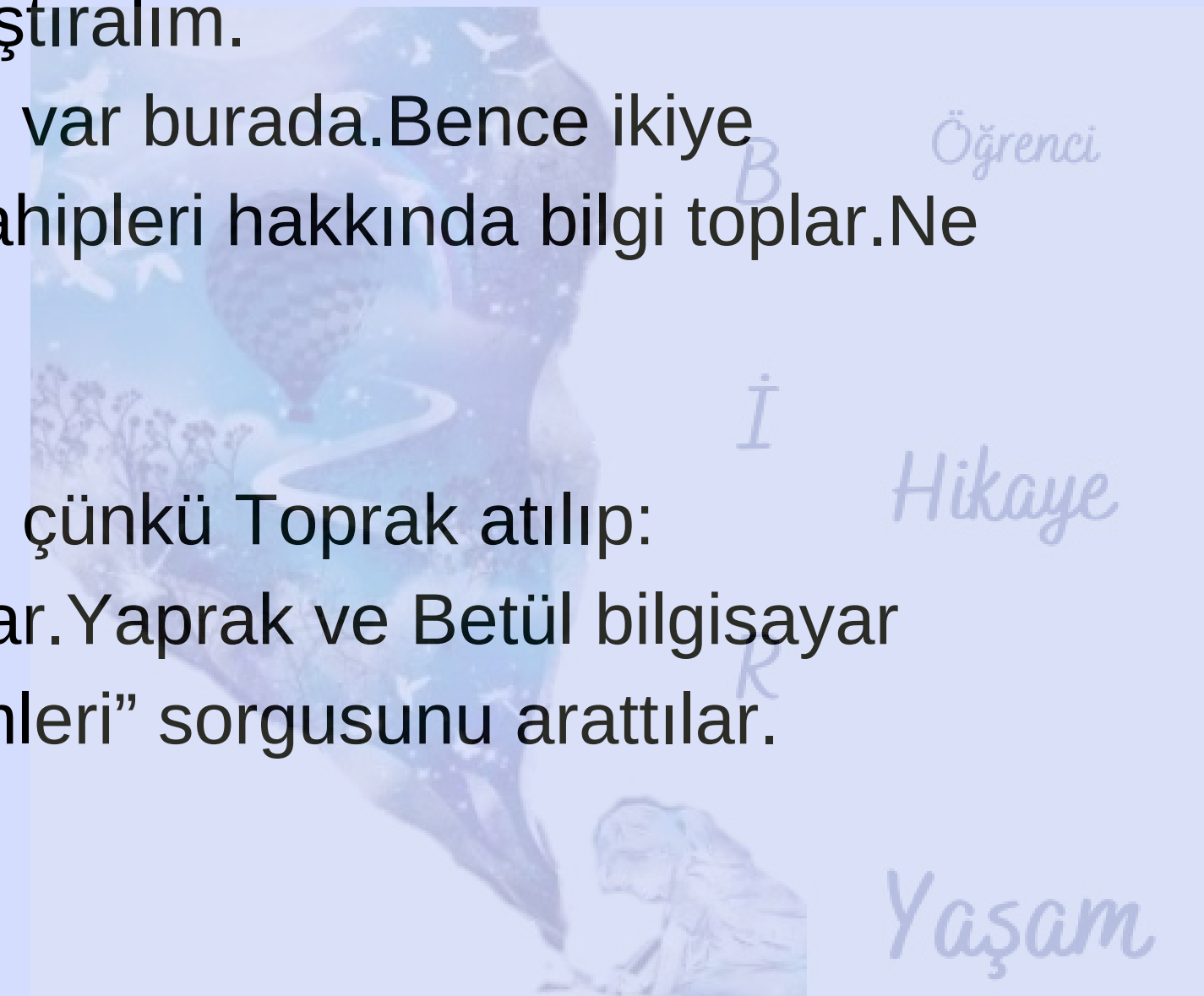
-Bu çok önemli bir bilgi Yaprak.Öyle ise ilk olarak bu dükkan sahiplerini araştıralım.

-Evet,Asya haklısın ama şu gelen son maile bak!Karmakarışık bir şifreleme var burada.Bence ikiye ayrılalım.Bir grup şifreleme yöntemlerini araştırırken diğer grupta dükkan sahipleri hakkında bilgi toplar.Ne dersiniz?

-Bence olur.Hatta ilk grupta Asya ile ben oluruz.

-Bana uyar.O zaman siz bilgi toplamaya başlayın bizde... Sözü yarıda kaldı çünkü Toprak atılıp:

-Doğruca bilgisayar odasına! Az sonra sözleşmeleri üzerine iki kola ayrıldılar.Yaprak ve Betül bilgisayar odasına vardıklarında bilgisayarın başına geçip Yaani'ye "Şifreleme yöntemleri" sorgusunu arattılar.

.Az sonra karşılarına çıkanlar ikisinin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu.Yaprak:

-Betül burada yazanların hepsini denemeyeceğiz sanırım.Tabi kii hayır.Ama nereden başlayacağımızı da biliyor değilim. Onlar düşünmeye dalmışken arkalarından bir ses:

-Ben biliyorum,dedi. Aniden gelen bu karşılık karşısında ikiside ürkmüştü.Betül:

-Korkudan tavana yapışacaktık Doğu! Senin burada ne işin var?

-Bugün nöbet bendeydi.Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum.

Birden duraksadılar.Açıkça durumu belli edecek bir şey söylememişlerdi.Yaprak:

-Eee,ne biliyorsun?

-Hangi şifreyi çözmek istiyorsunuz?Bana onu söyleyin,yoksa elbette anlayamam. Kısa bir süre bakiştılar...

Burada bu olaylar gerçekleşirken Asya ve Toprak'ta boş durmamış,tüm yakın esnaflarda ve internet sitelerinde "Nadir Çömlekçilik" hakkında bilgi toplamaya çalışmışlardı.Ama durum pek parlak değildi.Çevre esnafların hiçbirisi dükkan sahiplerini tanımıyordu ve internette de önemli bir bilgi yoktu.Sanırım bu açıdan durum pek parlak sayılmazdı.Yaz okuluna döndüklerinde saat 16.00'ya geliyordu.Büyük salona geçtiler.Asya:

-Bu kişiler gerçekten çok yanlış işler peşindeler.

-Ama polisin onları tutukladığını anlatmıştın.Yani artık böyle şeyler yok.

-Bence bu kadar profosyonel kişiler asla iki üç kişi ile bir ekip kurmazlar.

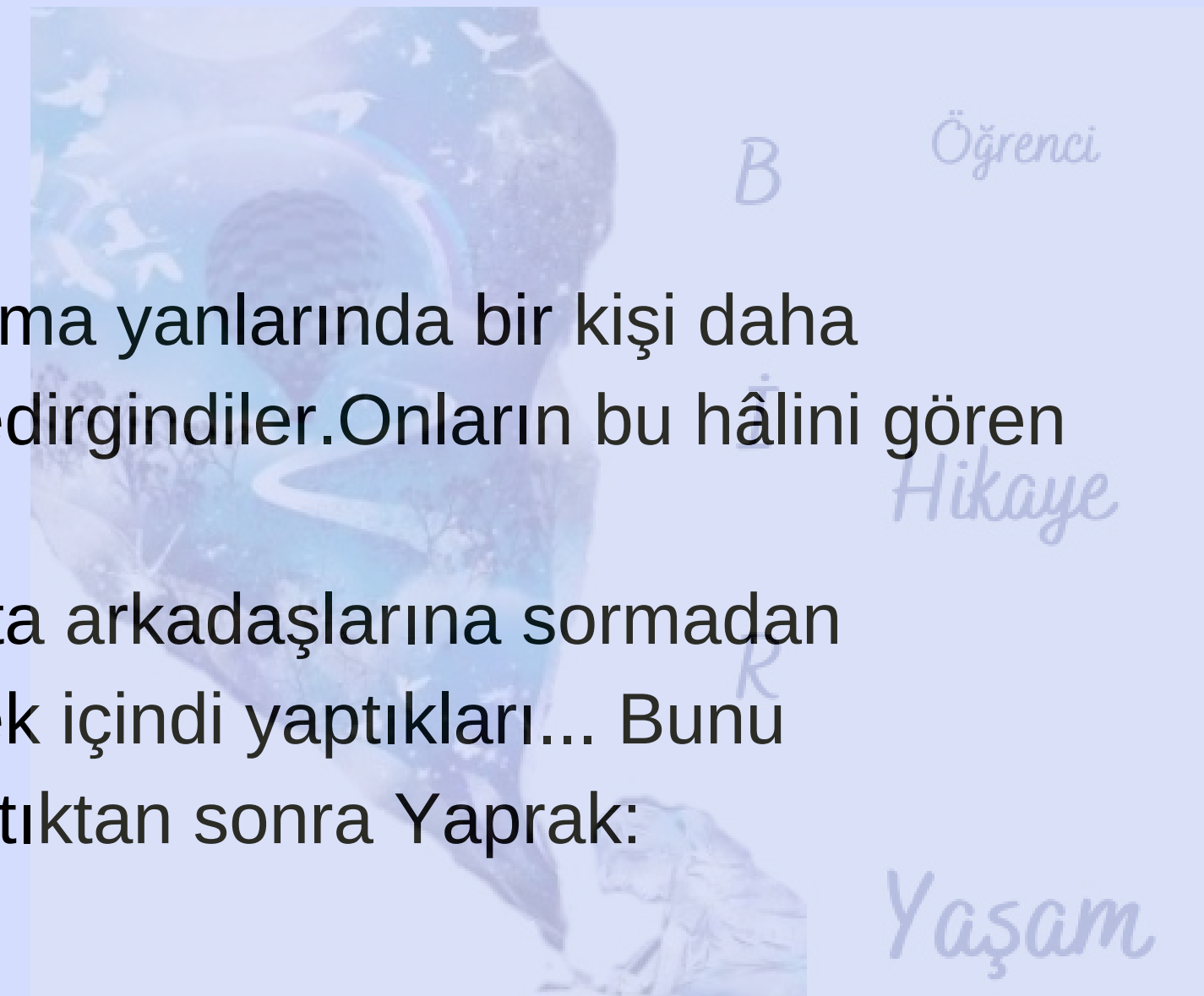
-Daha fazla mıdırlar yani?

-Elbette,hatta çete başklarının adı da Toprak'tır.

-Amaaaan!Senle de bir şey konuşulmuyor.

-Tamam,tamam kızma!Şu gelenlere bak. Yaprak ve Betül geri dönmüşlerdi.Ama yanlarında bir kişi daha vardı.Toprak ile Asy abirbirlerine baktılar.Konuşup konuşmama konusunda tedirgindiler.Onların bu hâlini gören Yaprak:

-Doğu herşeyi biliyor. Betül kendini açıklama yapmak zorunda hissetti.Sonuçta arkadaşlarına sormadan anlatmışlardı herşeyi.Ama boşuna değil,mail'den gönderilen şifreyi çözebilmek içindi yaptıkları... Bunu düşününce kendini topladı ve konuşmaya başladı. Olayları baştan sona anlattıktan sonra Yaprak:

-Doğu bu tür Őifrelerde çok kolay yöntemler farklı bir Şekilde kullanılarak yapılır diye düşünüyor.

-Evet bana göre öyle çünkü insanlar bu tür kirli olaylara karışmak için zeki davranmalıdırlar ve eğer en zor yöntemler kullanırlarsa direkt yakalanacaklarını bilirler.Bu yüzden en kolay yöntemleri kullanırlar ki bu onlara göre kimsenin aklına gelmez.

-Yani onun çıkarımı böyle.Biz de mecbur kaldık çünkü o kadar çok Şifreleme yöntemi vardı ki biz çözene kadar onlar işlerini bitirip kayıplara karışmış olurlardı...Toprak dayanamadı:

-Bir sonuç buldunuz mu?

-İşte onun için hemen buraya geldik,sizinle bakalım diye.

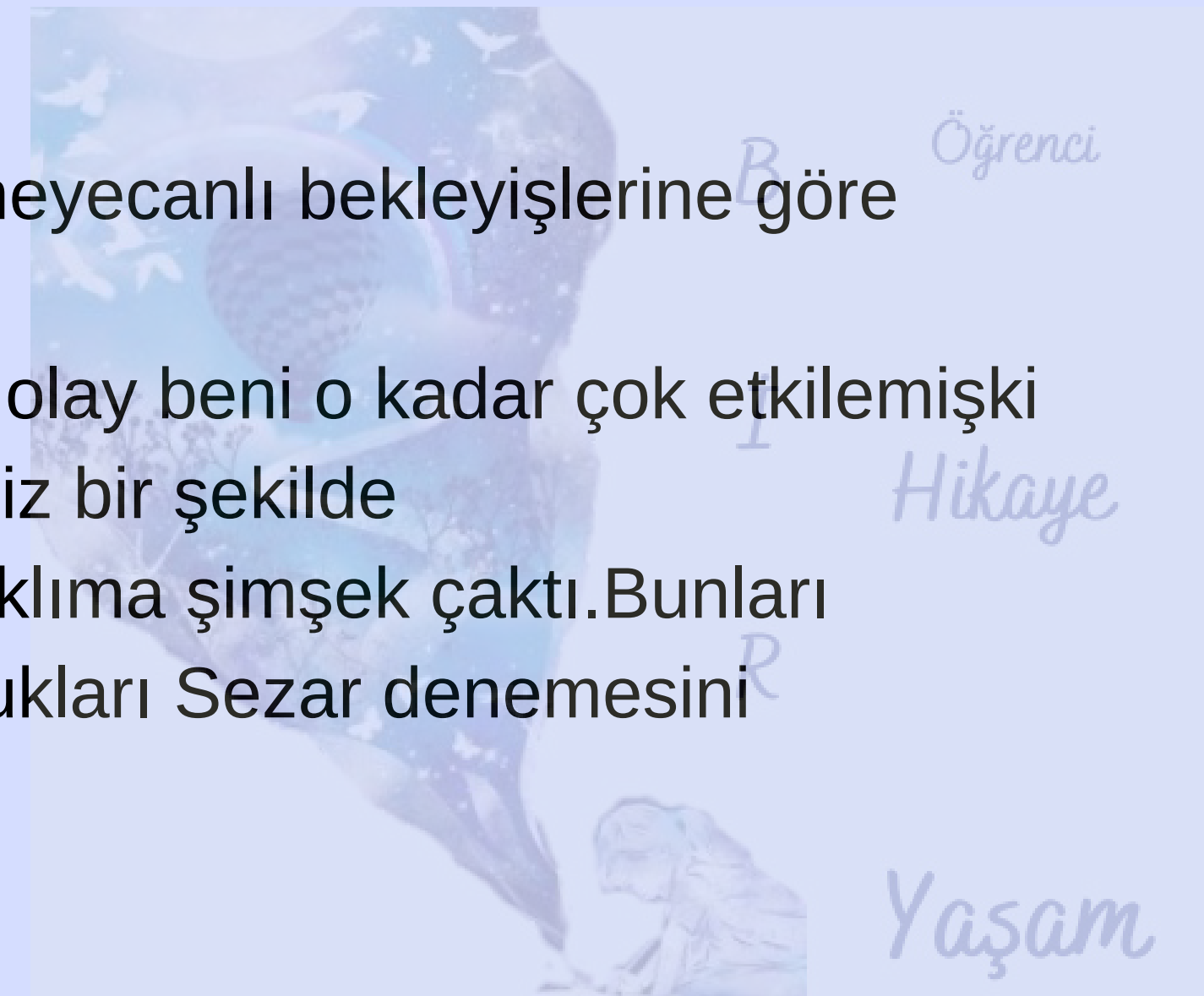
İlk olarak en tanınan “Sezar Yöntemini” denediler.Sonra “Vigenere Őifrelemesini” uyguladılar,hiçbir Şey bulamadılar.Ders aralarında buluşup çalışmalarına rağmen bir de bir sonuç alamadılar.Onlara en mantıklı gelen Sezar Yöntemiydi çünkü ancak o mantığı uyguladıklarında ortaya mantıklı Şeyler çıkıyordu.Garip olanı ise mesajla beraber gönderilen nottu ve anlamlı sözlerden oluşuyordu.Biraz uğraştılar ve artık bir ilerleme kaydedemeyip umutlarını yitirdiklerinde odalarına çekildiler. Ertesi gün uyandıklarında hepsi yemekhane de buluştular.Hâlâ uykulu gözlerle duruyorlardı ve hiçbirisi konuyu açma istemiyordu.Aralarında bir kişi eksiklerdi.Birden onunda koşarak geldiğini gördüler.Nefes nefese kalmıştı.Doğu:

-Betöl dur bir soluklan!

-Olmaz,olmaz!Şifreyi çözdüm.

-Nasıl? Hepsinin de içi içiniyiyordu.Betöl’ün konuşmaya başlaması onların bu heyecanlı bekleyişlerine göre saatlerce sürmüştü.Sonunda konuşmaya başladı:

-Dün odalara çekildikten sonra o kadar yorgundum ki hemen yatağa yattım.Bu olay beni o kadar çok etkilemişki rüyalarım a girdi.Rüyamda maskeli biri ban bir ayna uzatıyor sonra da esrarengiz bir Şekilde kayboluyordu.Sabah kendimi masa başında aynayı incelerken buldum bir an aklıma Őimşek çaktı.Bunları söyledikte sonra yanındaki küçük aynayı Bardađa yasladı ve üzerine dün buldukları Sezar denemesini yansıttı.Yazılar anlam kazanmıştı.Doğu sesli bir Şekilde okudu:

-Üç gün sonra on ikide saat kulesinde...

-Bu mesaj Salı gönderildiğine göre bugün gitmemiz lazım.

-Bizim değil onların gitmesi lazım Asya.

-Hadi ama o kadar uğraştıktan ve sonuca bu kadar yaklaştıktan sonra pes edemeyiz.

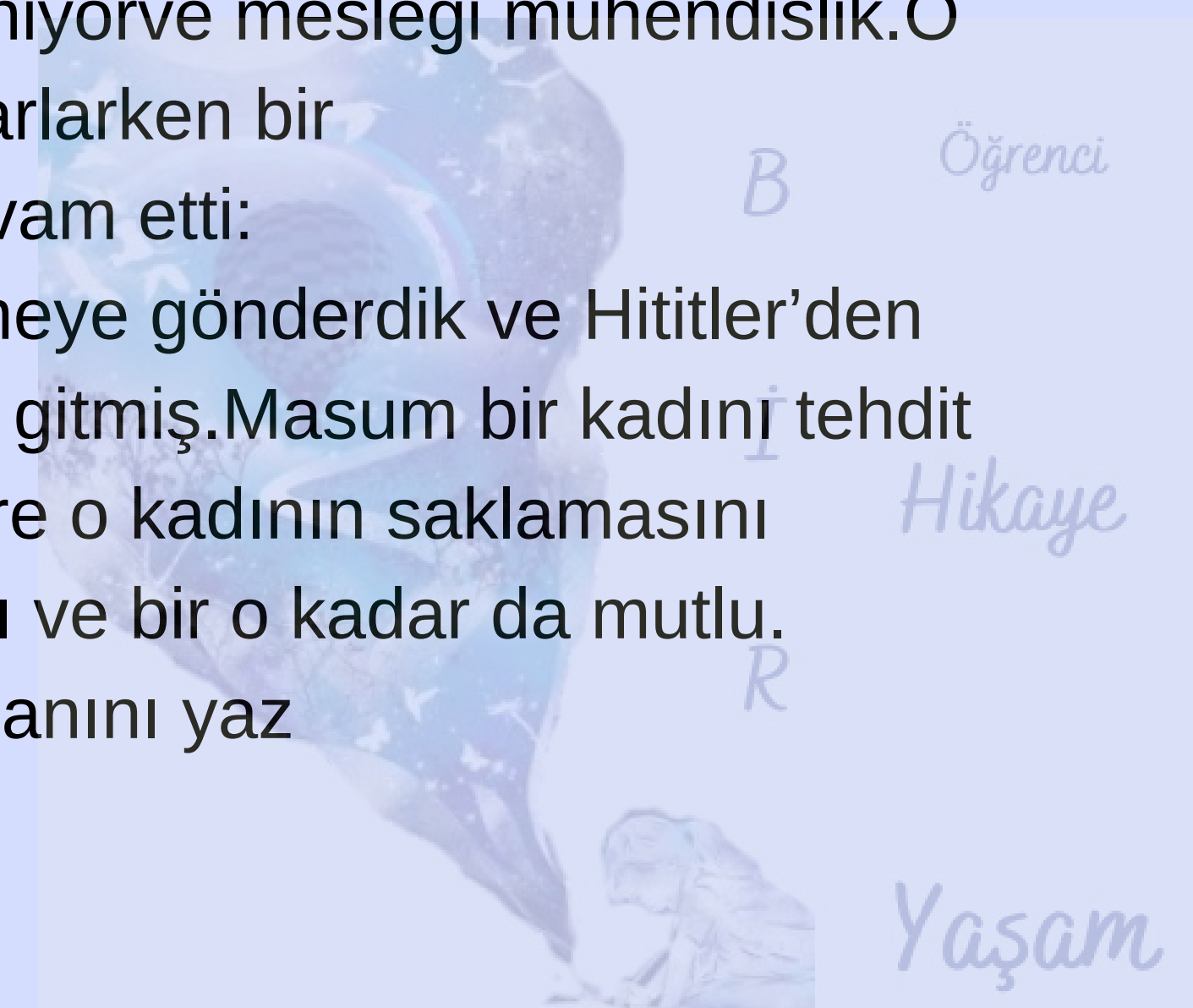
Zaten diğerlerinin de içinden gitmemek gibi bir şey gelmiyordu.Onlar da aynı fikirdelerdi.Asya'nın bu kararlı duruşuda işlerine gelmişti.Hemen hazırlanıp çıktılar.Saat kulesinin oraya geldiklerin de bir kargaşa ile karşılaştılar.Polis etrafı kuşatmış ve bazı adamları tutuklamış götürüyorlardı.Bir süre orada beklediler.Çünkü polis kimsenin olay yerinden ayrılmasına izin vermiyordu.İşleri bitince herkesi sorguladılar.Sıra bizimkilere geldiğinde onlar en iyi şeyin anlatmak olduğuna karar verdiler.Aralarında konuşmak için Yaprak'ı seçmişlerdi çünkü oldukça geveze idi.Olayı baştan sona anlattılar.Daha sonra polis:

-Bunları bize söylemekle çok iyi yaptınız çocuklar.Bu çeteyi uzun zamandır çökertmeyi bekliyorduk.Kismet bugüneymiş. Betül dayanamadı:

-Peki o postalar neden bana gönderilmişti?-Bildiğin üzere baban tarih ile ilgileniyorve mesleği mühendislik.O yakın zaman içerisinde bize geldi ve yeni yaptıkları bina çevresin de kazı yaparlarken bir kaseyi bulduklarını söylediler. Bunu duyunca hepsinin gözleri parladı.Polis devam etti:

-Kaseyi incelediklerini ve oldukça eski bulduklarını söyledi.Biz de onu incelemeye gönderdik ve Hititler'den kalmış olabileceği bilgisine ulaştık.Bu sahte tarihi eser üretenlerin de kulağına gitmiş.Masum bir kadını tehdit ederek o kaseyi fotoğraflamasını istemişler.Kaseyi kopyaladıktan sonra bir süre o kadının saklamasını sağlamışlar.İşte böyle,gerisini sizde biliyorsunuz... Hepsi oldukça heyecanlıydı ve bir o kadar da mutlu.

Yaz okuluna geri döndüklerinde direk aileleri ile konuştular.Yaz tatilinin geri kalanını yaz kaplarında "Sakin" bir şekilde geçirdiler...

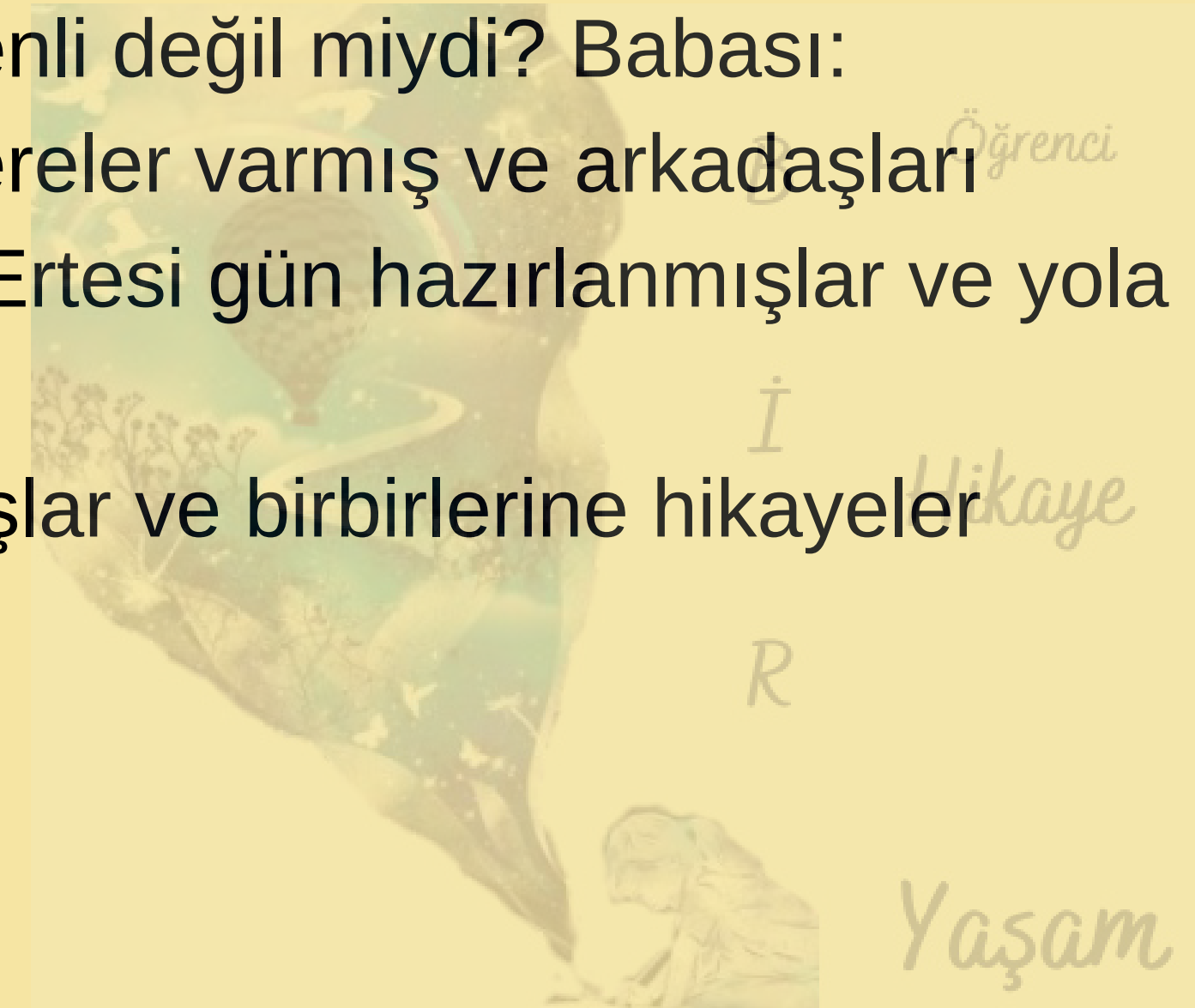
HUZURKENT ATATÜRK ORTAOKULU

PROJE EKİBİ

BİR ÇOCUĞUN HİKAYESİ

Bir varmış bir yokmuş. Bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Hamdoymuş. Bu çocuk Suriye'de bir evde oturuyormuş . Tabi o zamanlar bir savaş yaşanıyor olmuş ülkede.Savaş şiddetini iyice arttırmış.Bir gün bahçede arkadaşıyla oynuyormuş. Birden yanındaki kuzenin evine bomba düşmüş.Neye uğradıklarını şaşırmışlar.Kulaklarında inanılmaz bir uğultu olmuş. Hamdo çok korkmuş ,babası ve annesi dışarı çıkmış korkuyla .Çocuklarına ulaşmak için koşmuşlar bahçeye ayakları çıplak... Hamdoyu kucaklayarak hemen eve güvenli bir alana geçmişler. Hamdo ağlayarak söylenmiş:
-Amcam! Kuzenim! Komşularım!Arkadaşlarım!Allahı'ım nolur kimseye bir şey olmasın! Gidip bakalım hadi şimdi onlara bir şey olmuştur .Lütfen baba ! Lütfen anne gidip bakalım!
Çok ağlamış Hamdo ,çok korkmuş. Babası cevaplamış:
-Korkma onlar burada değiller. Onlar dedenin yanına gittiler. Unuttun mu ? Hamdo biraz rahatlamış ve sormuş: -Baba ne zaman dedemize gideceğiz ? Orası daha güvenli değil miydi? Babası:
-Evet yarın gideceğiz! Hamdo çok sevinmiş çünkü orada ağaçlar ,dereler varmış ve arkadaşları oradaymış .Hayalini kurmuş ...Gözlerini kapamış ve uykuya dalmış.Ertesi gün hazırlanmışlar ve yola koyulmuşlar ve Hamdo oraya vardığında direk arkadaşlarını yanına gitmiş ,oyun oynamış.Akşam herkesle beraber yatağa yatmışlar ve birbirlerine hikayeler anlatıp uyumaya çalışmışlar. Günler haftalar birbirini kovalamış.

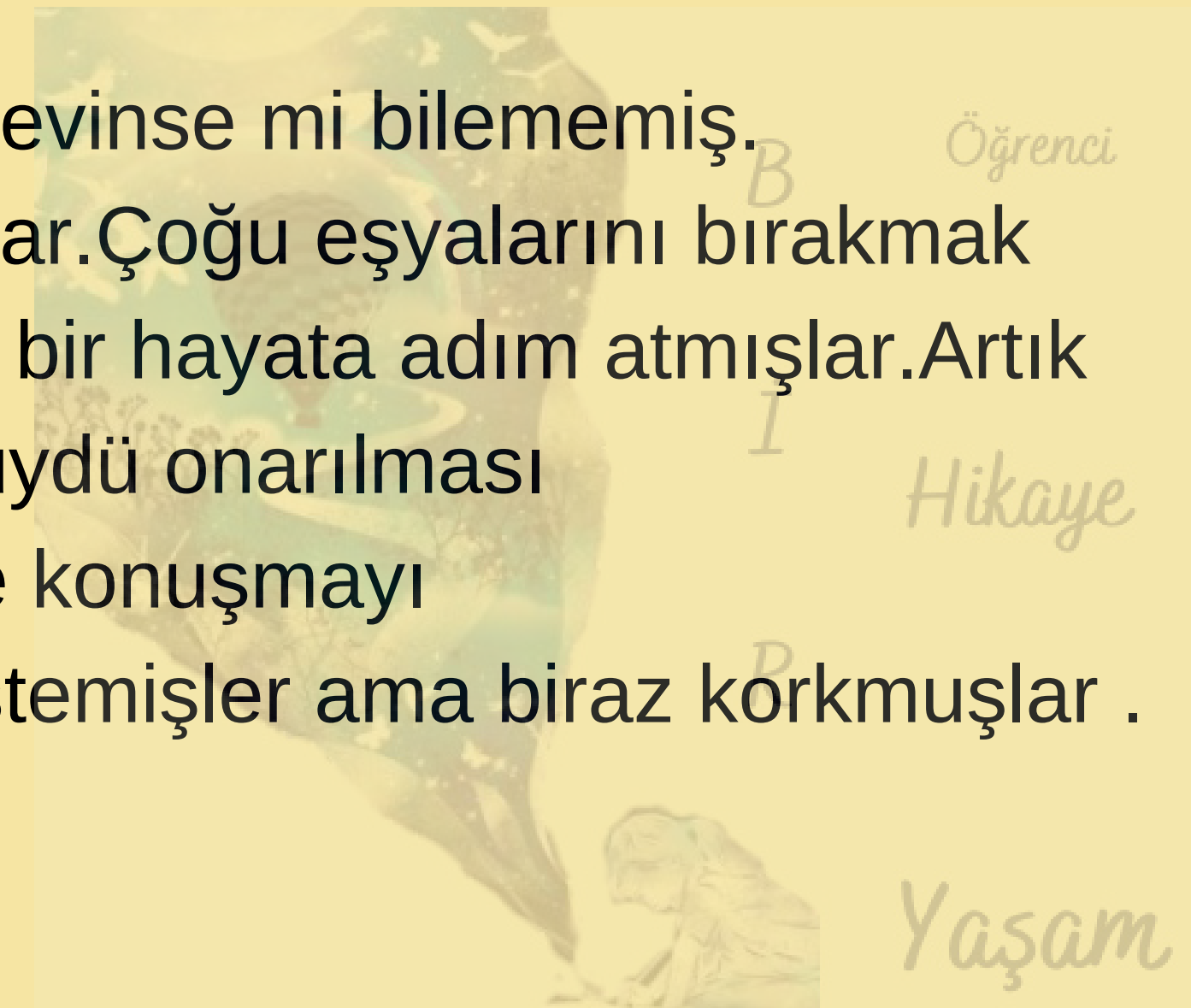

Bir gün yandaki komşuların evinin üstünden uçak geçmiş ve bomba atmış.Eve bomba atmış uçak....Evde yaşayan iki kız dışarı çıkmış. Yaralıydılar ...Babalarının durumu ise çok kritikmiş! Hemen ambulansı aramışlar.Ambulans gelmeden adam ölmüştü .Hamdonun babası bir araba getirip kızları akrabalarına götürmüş.Ne kadar kötü ve ne kadar üzücü bir olaydı yaşadığı Hamdo'nun.Bütün bunlara şahit olmak.Ölümlere,bombalara,kötülöklere.yalnızlıklara.....

Hamdo'nun dedesi şöyle demiş:

-Artık burası güvenli değil! Buradan gitmeliyiz. Hamdo çok üzölmüş .Ertesi gün yola koyulmuşlar.Yeni bir yaşama doğru . Bir kasabaya varmışlar. Orda bir evleri varmış çölün ortasındaıydı .Yaşam gerçekten zordu ;bakkal yok ,manav yok ,hastane yok,hepsi çok uzaktaydı. Kaldıkları evin kapıları ve pencereleri yoktu. Taşın üstüne yatmışlar . Hamdo'nun babası başka bir yere gidip oradan süt ilaç vb.şeyler almış ama savaş artık orayada bulaşmıştı. Hamdo'nun babası şöyle dedi :

-Artık burası da güvenli değil buradan gitmeliyiz.Hamdo üzölse mi sevinse mi bilememiş. Ertesi gün yola koyulmuşlar .Yanlarına alabildikleri eşyalarını almışlar.Çoğu eşyalarını bırakmak zorunda kalmışlar.Sınırdan geçerek Türkiye'ye varmışlar. Artık yeni bir hayata adım atmışlar.Artık yeni bir hayata adım atmışlar. Bir ev bulup yerleşmişler ;ev çok kötüydü onarılması gerekiyormuş.Dedesi ve amcasıyla beraber orada kalmışlar. Türkçe konuşmayı bilmiyorlardı.Çocuklar dışarı çıkıp diğer çocuklarla oyun oynamak istemişler ama biraz korkmuşlar . Bir süre sonra kaldıkları yere alıştılar.

Yavaş yavaş Türkçe konuşmayı da öğrenmişler. Arkadaşları da Hamdo'ya çok yardım ettiler.Beraber vakit geçirmek çok iyi gelmiş Hamdo'ya. Hamdoların evlerinde çamaşır makinesi ve buzdolabı yokmuş. 7 kişi aynı odada yatıyorlarmış . Yatacakları bir yatak bile yokmuş. Annesi ile babası biri sağda biri soldan uyurmuş ki çocuklar dağılmasın diye. Yoklukla mücadele etmişler.Ama savaştan kaçtıkları içinde çok şanslıymışlar.Hamdo'nun annesi her gün elinde elbiseleri yıkarmış, ellerinden kan çıkarak. Hamdo çok üzülüyormuş.Komşuları onlara battaniyeler, ikiz çocuklara elbise vermişler. Eczacıdan gidip süt alırlarmış. Eczacı onlara ne zaman isterseniz parasını o zaman verirsiniz derdi Hamdo'nun babası tarlada çalıştı ama beli , ayağı ağrırdı bu işlere alışık değildi çünkü Suriye'de bir memurdu. Hamdo'nun babası bir süre çalışamadı . Yemek alacak paraları yoktu .Babası bir bakkal ile tanıştı onlara borç verdi . Sonra babası bir iş bulmuş. . Borçlarını kapatılar .Kaldıkları evin sahibi hiç iyi değildi ama gelini çok iyiymiş . Kış geldiğinde ısınacak sobaları yoktu ,gelin kız o kadar iyiydi ki gelip onları kendi evine alır ve klimayı açarmış. İkizler hasta olduğunda onları hasteneye götürürmüş. İki seneyi o evde geçirdiler. Sonra oradan çıktılar başka bir eve yerleştiler ama kirayı ödeyecek paraları yoktu. Borç ile oraya yerleştiler . Bir komşumuları vardı çok çok iyidiler. Oraya gittiklerinde çok sevindiler çünkü bir oda yerine iki oda vardı . Komşuları onlara her şeyi getirdiler . Hamdo'nun annesi onları okula yazdırmaya gitti artık biraz Türkçe biliyorlardı ama kabul etmediler çünkü Suriye'den gelmişlerdi.Başka bir ülkeden... Sonra bir yolunu bulup okula yazıldılar. Suriye'de okula gidememişlerdi .Artık okula gidiyorlardı.Çok mutlu olmuşlar. Artık hayat yeniden başlıyordu onlar için.Zorluklara rağmen...

AHI EVRAN İMAMHATİP ORTAOKULU PROJE EKİBİ

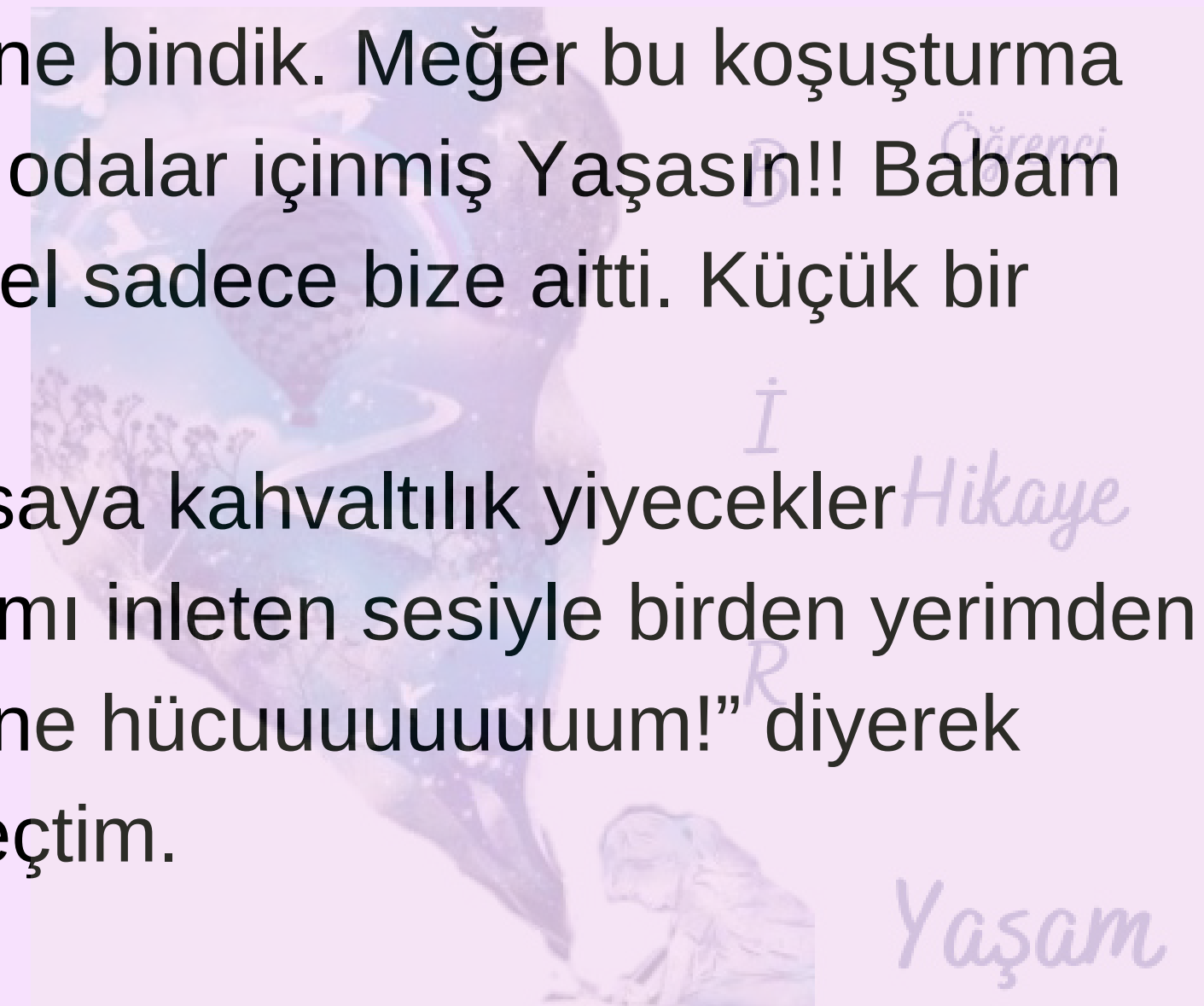

TREN MACERASI

Bütün gece kafamda merakla ve heyecanla tren yolculuğum nasıl geçecek? Sorusuyla yatakta bir sağa bir sola döndüm durdum. Sekiz yaşındaydım ilk defa trenle yolculuk yapacağım için çok heyecanlıydım. Günlerdir “Trenle yolculuk nasıl?” sorularıyla annemin başının etini yemiştim. Ama ne yapayım? Ben böyleyim işte. Meraklı, heyecanlı... Annem ise bıkmadan “Zamanı geldiğinde göreceksin.” cevabını veriyordu. Annemin bu cevabı beni daha da heyecanlandırıyordu. Annemden istediğim cevabı alamayınca aynı soruyu babama sormaya başladım aynı cevabı babamdan da duymuştum. O anlarda keşke ben de büyük olsaydım ve trene daha önce binebilseydim dedim. Ama olsun tren macerama az kalmıştı.

Sonunda o gün gelmişti. Sabah erkenden kalktım tabii ki böyle bir gün de geç kalkacak değildim. Büyük bir heyecanla hazırlandım ve evden çıktık. Sonunda istasyona geldik. Daha trenin kalkmasına zaman vardı. Sıkıntıdan ve sabırsızlıktan patlayacak gibiydim. “Bir an önce trene binmek istiyorum” diye söyleniyordum. Ben söylenirken önümüzde duran uzun vagonlu trenin kapıları açıldı. Kapıların açılmasıyla istasyonda bekleyen onlarca insan bir anda trene doğru koşturmaya başladı. Aynı koşturmaya biz de katıldık. Valizler bizde, babam önden koşturarak trene bindik. Meğer bu koşturma daha iyi ve rahat bir yolculuk yapabilmek için herkesin kapmaya çalıştığı odalar içinmiş Yaşasın!! Babam bir tane bulmuştu bile. Odamıza girdik, bizden başka biri yoktu. Ne güzel sadece bize aitti. Küçük bir masası bile vardı. Hemen cam kenarını kaptım.

Yolculuk boyunca pencereden dışarıyı izleyecektim. Annem küçük masaya kahvaltılık yiyecekler hazırladı. Evde yapamadığımız kahvaltıyı orada yaptık. Trenin kulaklarımı inleyen sesiyle birden yerimden fırladım. Büyük bir merakla koridora çıktım. Dışarıda kalan herkes “Trene hücuuuuuuuuum!” diyerek koşmaya başlamıştı sanki. Hepsini koridorda görünce hemen odaya geçtim.

Pencere kenarındaki yerime geçtim.Tren ilerledikçe bu yolculuk daha keyifli olmaya başladı. Midem de bulanmıyor, otobüs gibi değildi. Pencere kenarını da kimseye kaptırmıyordum. Dağlar, ağaçlar...manzara çok güzeldi. Hızla giden tren birden yavaşlamaya başladı. Annem “Ne oluyor neden durduk?” diye söylendi.Babam “Galiba tren bozuldu baksana dumanlar çıkıyor. Hemen inmemiz lazım” diye telaşla yerinden fırladı. Herkes çocuklarını kucaklayıp koşarak çıkmaya çalışıyordu. Babamda beni kucakladığı gibi koşmaya başladık. Kardeşim de annemin kucağındaydı. Hemen trenden indik. Bir orman vardı ve karanlık olduğundan fazla bir şey gözükmüyordu. Ben de ormanlardan çok korkarım hele de karanlık olduğunda... Makinist trenden indi ve trenin bozulduğunu ve yardım gelene kadar beklememiz gerektiğini söyledi. Ormanın derinliklerinden kurt sesleri ve baykuş sesleri geliyordu. Korkmam için birçok sebep vardı. Birden çok ürkütücü bir ses duyduk. Herkes makinisti duymamış gibi panikle bir tarafa koşuşturmaya başlamıştı. Biz de ormana doğru ilerledik. Bir mağara bulmuştuk ve bizimle birlikte iki aile daha vardı. Hepimiz mağaraya saklandık. Fakat bu mağarada karanlıktı. Ne olduğunu anlayamadığım garip ve korkunç sesler vardı. Daha da korkmaya başlamıştım ne yapacağımı bilemiyordum. Birden mağaranın önü taşlarla kapandı. Nasıl çıkacaktık mağaradan? Kardeşim ağlamaya başladı, annem kardeşimle ilgileniyor, ben anneme sarılmış korkudan titriyordum.

Babam ise buranın bir çıkışı var mı diye etrafı inceliyordu. Birden bir uğultu sesinin bize yaklaştığını fark ettik ve hemen geldiğimiz yere girişe döndük. Taşları yerinden alıp diğer tara atıyorduk. Burada yapmak istediğimiz hem girişi açıp hem de gelen o sesle aramıza bir taş yığını koyup kaçmaktı.Ses iyice yaklaştı. Taşların arasında kocaman gözleriyle bize bakan mağara devi tam bizi yakalayacaktı kiiiiiiiiiiiiiii... Annemin “Ecrin artık uyan!” sesiyle sıçrayıp içimden “Ohhh beeee! Hepsi rüyaymış” diyerek rahatlardım. Annem uyandırdığında yolculuğumuz bitmek üzereydi. Büyük bir heyecanla beklediğim tren yolculuğunu uyuyarak geçirmiştım ve bu rüya hiç unutmayacağım tren yolculuğumun macerası olmuştu...

MOYMUL ORTAOKULU PROJE EKİBİ

SEVGİNİN KAYBEDENİ YOKTUR

Okuldan çıkınca caddenin karşısındaki kitapçıya gitmek isteyen Ahmet dikkatsizce yola fırladı. Arkadaşlarının bağırımlarını duymadı. Birden bir fren sesi duyuldu. Arkadaşları koşturdu, Ahmet'e araba çarpmıştı. Herkes olay yerine toplandı, ambulansı aradılar. Ahmet' hastaneye götürdüler. Ailesi çok tedirgindi. Neyse ki Ahmet'in önemli bir şeyi yoktu. Okuldan arkadaşları Ahmet'i hastaneye ziyarete gittiler. Herkeste bir şaşkınlık vardı. Ahmet'e geçmiş olsun diyen arkadaşları büyük bir şok geçirmişlerdi. Çünkü Ahmet konuşmalara Rusça cevap veriyordu. Onu kimse anlamıyordu, annesiyle babası da ısrarlar onu hastaneden çıkartmak istiyorlardı. Ahmet' in Rusça konuşması hemen hastanede ilgi çekmişti. Ahmet'e çarpan adam Rusça bildiğini söyledi ve Ahmet'le konuşmak istedikçe aile reddediyordu. En sonunda polis olaya el attı ve çocuğu dinlediler Ahmet'in anlattıkları inanılmazdı. Kendisinin Rusya' da yaşadığını söylüyor, hatta adres veriyordu. İnanılmazdı, ama polis Ahmet' in verdiği adresi ve kişileri aramaya başladı. Meğerse Ahmet' in anne ve babası hafızasını kaybetmiş bir şekilde Antalya tatillerinde bulmuşlar ve ona anne babalık yapmışlar, bu konu hakkında kimseye söz etmemişler. Aile Rusya'dan geldi, oğullarına kavuştular. Ahmet bir kazayla gerçek ailesine kavuştu. Rus aile Ahmet'in buradaki ailesinden şikayetçi olmak istediklerini söylediler. Ama Ahmet buradaki ailesinin kendisine çok iyi baktığını kendi öz anne babası gibi davranmasından dolayı şikayetlerinden vazgeçmelerini istedi. Bundan dolayı aile şikayetinden vazgeçti. Çünkü buradaki ailesinin başka çocuğu olmadığından Ahmet'e çok bağlanmışlardı. Sevgi ve değer vermek insanlara kimi zaman yanlış adımlar attırır da, er geç kazandırıyor.

Öğrenci

Hikaye

Yaşam

İKİ EYLÜL ORTAOKULU PROJE EKİBİ

Merhaba ben Doğa 16 yaşındayım. Annem, babam ve kardeşim Alperen ile İstanbul'da taşıyoruz. Alperen 12 yaşında olmasına rağmen ileri görüşlü ve akıllı bir çocuktur.

Kardeşim Alperen'le uyanınca elimizi yıkayıp, kahvaltı masasına indik. Alperen dışarıdaki havanın farklı olduğunu gördü. Alperen:

-Abla bak, dedi. Ben ise gösterdiği yere baktım ve şaşkınlıklar içindeydim. Alperen:

-Baba hava neden böyle?

Babam anlattı.

Nedeni ise fabrikaymış, çıkan dumanlar havayı kirlettiği için böyle oluyormuş. Tabii araba egzozları da cabası. Kahvaltı yapınca Alperen ile odamıza çıktık. Odada biraz konu hakkında konuştuk. Biraz düşününce afiş hazırlamaya karar verdik ama ben bu işin içindede en yakın arkadaşım Duru'nun olmasını istiyordum. Alperen ise oda en yakın arkadaşı Mete'nin de olmasını istiyordu. Sonra biz arkadaşlarımızı aradık. Onlarla biraz konuştuk ve toplanmaya kara verdik. Bentelefonu kapatınca bir süre sonra zil çaldı aşağı indim kapıyı açınca gelen Mete'ydi. Ben:

-Hoş geldin, dedim. Mete:

-Hoş buldum

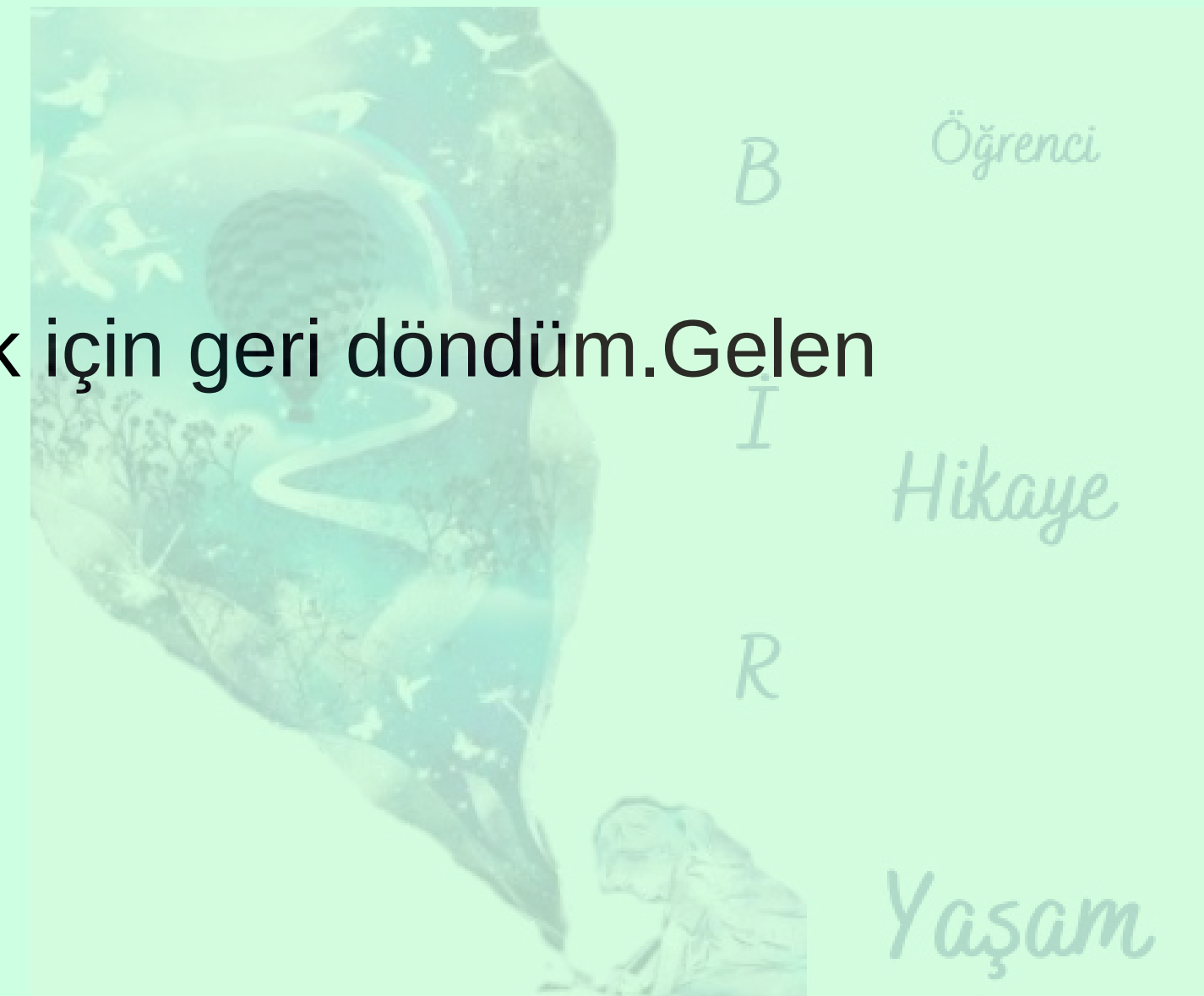
Alperen odadamı? dedi. Ben:

-Evet odada, dedim ve yukarı çıkarken kapı çaldı ben kapıyı açmak için geri döndüm. Gelen tabikide Duru'ydu. Ben:

-Hoş geldin

Duru, gel buyur içeriye, dedim

-Hoşbuldum Doğa

-Hadi gel odaya çıkalım Duru, dedim ve ardından odaya çıktık. Hep beraber dikkat çekici bir afiş hazırlamaya başladık.Tüm şehre dağıtmayı düşünüyorduk. Bu yüzden daha önce görülmemiş bir şey olmalıydı. Afiş hazırlamak yaklaşık 3-4 saatimizi aldı ama buna da değmişti. Gerekli izinleri ve ardından afişin çıktılarını aldık, ailemizle birlikte dağıtmaya başladık. Afiş toplam 4-5 gün içinde tüm şehre dağıttık. Bu olaydan bir iki hafta sonra kapımıza siyah bir araba yaklaştı . Babam ve annem kapıya çıktı gelen Belediye Başkanı idi. Bende o arada Duru ve Mete'yi aradım.Onların da haberi olmalıydı, koşa koşa geldiler.O arada babam kapıyı kapatmış annem ile mutfaka geliyorlardı.Babam bize bu hazırladığımız afişlerin çevrede gerçekten çok dikkat çektiğini, fabrika sahiplerinin bu durumu düzeltmek için harekete geçeceklerini,Belediye Başkanı'nın bu durumdan çok etkilendiğinive bizi yarın Bakanlığa beklediklerini söyledi.Biz çok heyecanlanmıştık. Sabah olunca Bakanlığa gittik.Orada bizi çok iyi ağırladılar, insanlardaki farkındalığı artırdığımız için özellikle kardeşim ve benitebrik ettiler . İşte o gün bir düşüncenin her şeyi değiştireceğine inanmaya başlamıştım.

Bu olaydan onsene sonra kendimi Çevre Ve Şehircilik Bakanı olarak buldum ve şunu çıkardım *Öğrenci*
yaşadığımız dünyayı yaşanılacak hale getiren bizleriz, düşüncelerimizle ve sıkı dostluklarla her şeyi başarabilir ve geleceğe yepyeni bir hayat bırakabiliriz. Ha o kirli havaya *Hikaye*
ne oldu derseniz artık öyle bir hava yok... *R*
Yaşam

ERAY DALOĞLU(Mezitli İmamhatip Ortaokulu)**Mersin**

Gülbahar H. Ecrin Elif
Nil S. Neva K.

AYNUR ATILGAN(Moymul Ortaokulu)**Kütahya**

Abdullah T. Ömer İ.
Buğra K. Ecrin N
Efe L. Kadir T.

SAADET ÇAY(Samsun Belediye Ortaokulu)**Samsun**

Eymen A. Serranaz İ.
Betül A. Zeynep İclal G.
Bengisu Ç. Beren Ç.
Defne A. Azra L.

ASLI GÜLTEKİN(Ahi Evran İmamhatip Ortaokulu)**Mersin**

Ayten Aslı Rukiye Aslı
Meryem Aslı Abdulbatın Aslı
Zeynep Aslı Muhammet Aslı

NURCAN SAĞLAM(Huzurkent Atatürk Ortaokulu)**Mersin**

Hamdo Nurcan Hasibe Nurcan
Zeynep Nurcan Elif Nurcan
Rezan Nurcan Aysu Nurcan
Hatice Nurcan Şeyda Nurcan

ÖZLEM DEMİRCİ(Mimar Sinan Ortaokulu)**Ankara**

Elif N. Sinemis
Miraç Berat
Delal

SİBEL ALPER(23 Nisan Ortaokulu)**Nevşehir**

Emin A. Zeynepnaz M.
Zeynep Y. Furkan K.
Tuğba G.

BAŞAK Ö.ACIKIR(İki Eylül Ortaokulu)**Eskişehir**

Osman Zeki D. Zeynep A.
Enes D. Elif Dilşat S.
Nisanur Ö. Eren K.

HATİCE ÜSTÜNDAĞ(Yahya Kemal Ortaokulu)**Ankara**

Bennu Ç. Hatice Betül C.
Asya Ç. Aslıhan Ş.
İnci A.